

ÄR DETTA TECKNET PÅ ÄNDEN, SIR?

Tack så mycket, broder Neville!

God kväll, mina kära vänner. Jag är så glad över att vara tillbaka ikväll i Herrens, vår Guds, tjänst.

² [Broder Neville säger till broder Branham: ”Det här är den, som är inkopplad, *här*.” — Utg.] Den här är, *den här* är det. Å, ja. Det är fint.

³ Jag uppehöll er så länge på förmiddagen, att jag känner, att jag bör vara riktigt kortfattad ikväll. Mmm. Mm. Mm. Oj, så hemskt det var att stiga upp, och det är lika illa ikväll. Så det dröjer inte så länge, förrän vi har plats för er, ser ni, så snart kyrkan är färdig. Nej, men vi planerar inte att hålla på så länge i kväll.

⁴ Men i morgon kväll tänker vi hålla på en liten stund. I morgon kväll, om några av er kan komma in i morgon kväll, å, då väntar vi oss att få ha en härlig stund i Herren. Det kommer att finnas några fina män här i morgon kväll. Vi kommer alla att ha det. . .

⁵ [Broder Branhams bror, Edgar Branham, säger: ”Åh, käre vän, vänta! Jag hade något att be dig om. Jag glömde att säga det till dig. Men en massa människor här sa, att du alltid har så bråttom att komma ut ifrån mötet. Men imorgon kväll kan du få all den tid du vill ha, från sju till tolv, om du bara vill ta den. Det var nu det, som åhörarna här bad mig be dig om. Så nu kan du förklara det för dem, om du inte tycker så.” — Utg.]

⁶ Vi ska fira nattvard vid midnatt i morgon kväll. Jag är säker på att ni kommer att — ni kommer att tycka om att få vara med om det. När resten av dem tjueter och skriker och skjuter och dricker osv., ska vi bara böja oss vördnadsfullt inför Gud [Tomt ställe på bandet. — Utg.] och ta nattvarden, och börja året med vårt löfte, hjärtana åt Gud, i hängivenhet till Honom.

⁷ Och det kommer säkert att finnas några fina talare här i morgon kväll. Det finns några fina. . . Brodern från Georgia är här uppe, broder Palmer, en underbar talare. Broder Junior Jackson kommer att vara här i morgon kväll, broder Beeler, broder Neville. Oj, oj, oj! Och bara vidare och vidare, fina Gudsmän som kommer att vara här, Broder Willard Collins, och alla de bröder som har gett oss så underbara budskap. Och kanske kommer andra att komma hit, så vi väntar oss en härlig tid i morgon kväll.

⁸ Nu sa min hustru: ”Säg inte det här!”, men jag måste säga det i alla fall. Jag är ledsen att jag sa *kejsardöme* i morse, i stället för *domare*.

Billy, som satt där bak, sa: "Så där ja."

⁹ Jag sa: "Kejsardömet; han måste ha ett kejsardöme." Jag menade en domare.

¹⁰ Jag är liksom de sa om holländaren, ni vet. "Och ta mig inte för vad jag säger, utan för vad jag menar."

¹¹ Jag sa, "Jag tror, att de förstår mig efter alla dessa år." Ni vet, vad det här handlar om . . .

¹² Det är trettio år nu, som jag har stått här bakom den här predikstolen. Trettio år i det här tabernaklet! Ni borde känna mig vid den här tiden, eller hur? Oj, oj! Min utbildning är förvisso begränsad. Men jag — jag vet att jag inte kan tala, men jag åstadkommer ett sanningsenligt oväsen för Herren.

¹³ Och, broder, jag tror att det var Lamsa-bibelns Dr. Lamsa, som var med i översättningen, som sa . . .

¹⁴ En gång talade jag, och jag visste inte att han var där. Och han kom tillbaka och talade om Urim Tummim, och sedan talade han om det där Ljuset. Och han sa: "Vad är det för fel på de här människorna idag?" Och jag sa . . . Han sa: "Anledningen till att folk, översättarna, inte kunde översätta Bibeln korrekt, var att översättarna försökte översätta från jiddisch. Och Jesus talade på vardagsspråket, precis som folket på gatan talade."

¹⁵ Och, som ni vet, finns det ett Skriftställe i Lukas, som säger: "Det vanliga folket hörde honom med glädje." Han talade deras språk. Jag hoppas, att det är så igen.

¹⁶ Vi är lyckliga över Herren. Nu vet jag, jag ser de där damerna stå runt omkring. Det är illa nog att se männen stå, för att inte tala om de där flickorna och pojkarna och damerna osv., som står runt väggarna, och små barn. Men vi har bara inte tillräckligt med sittplatser. Så vi ber, att nästa gång vi har mötena efter den här veckan, efter den här gången . . .

¹⁷ Som ni vet, så är nästa aktuella sak, så långt vi vet, är det de där Sju Inseglen. Och om Herren vill, börjar vi med dem omedelbart, så snart kyrkan är färdigbyggd, så att vi kan komma in här. Vi kommer in för en återinvigning. Och kanske vad som helst från en till två, och kanske tre veckor efter varandra med möten nu, en inledning till de — de Sju Inseglen. Så vi förväntar oss en härlig tid i Herren under den tiden. Och vi kommer att . . . Alla ni som bor utanför staden, vi kommer att skicka er korten och allting, och låta er få veta tiden precis exakt, kanske en vecka eller två i förväg.

¹⁸ Entreprenören skulle, som jag förstod att Billy sa i kväll, vara klar den tionde februari. Nåväl, om han är klar den tionde, börjar vi omkring den femtonde, då. Så precis så fort de är klara, börjar vi direkt med det där.

¹⁹ Gamla syster Kidd ringde mig för ett tag sedan, och hon var nästan i tårar. Hon sa, "Broder Branham, vi försökte så intensivt

att starta den där gamla bilen, men den ville inte starta. Så", sa hon, "om du ber, att den ska starta, så kommer jag imorgon." Och hon sa: "Undrar om jag kan hitta någonstans att bo?"

²⁰ Jag sa: "Oroa dig inte, vi ska ordna ett rum åt dig, syster Kidd, så fort du kommer . . ."

²¹ Du sa: "Gud välsigne ditt hjärta." Hon sa: "Du vet, om ni ska ha gudstjänst till klockan tolv", sa hon, "så vill jag inte komma ut på tolvslaget."

²² Vet Ni, hon och broder Kidd är omkring 85 år gamla bägge två och de predikar fortfarande. Vet ni, vad de gör? De har en bandspelare och de tar mina Budskap och går från sjukhus till sjukhus, från hus till hus och spelar upp banden. Om det där inte är att inte ge upp, nu! Det där är inte att gå i pension. Det där är att hålla fast vid Tron till slutet, att dö med ett Svärd i handen. Det är så man ska göra. Det är så jag vill göra. Mmm.

²³ Och sedan sa hon: "Du vet, om jag skulle fara ut på motorvägen klockan tolv", sa hon, "och efter klockan tolv på natten, och försökte komma hem, och alla de där fulla djävlarerna", sa hon: "körde", sa hon: "for överallt och drack." Hon sa: "Och de där demonerna for omkring", sa hon: "skulle jag bli livrädd."

²⁴ Broder Pat, visst är hon en liten gammal dam. Hur många känner syster Kidd? Hon sitter här, hon, en liten dam som ser helig ut.

²⁵ Och då, tänk bara, årtal innan jag föddes (och jag är en gammal man), var hon där uppe i bergen, hon och broder Kidd. Hon tvättade hela dagen på tvättbrädan, för att få femton eller tjugo cent för en tvätt, för att skicka ut honom någonstans för att predika på kvällen. I de där kolgruvorna där uppe i Kentucky, där man . . . Någon måste skydda en med ett gevär, för att komma uppför kullen, till platsen dit man gick för att predika. Oj, oj! Då tänker jag:

Måste jag bäras hem till Himmelen
På bekvämlighetens blommiga säng,
Medan andra kämpade för att vinna priset,
Och seglade genom blodiga hav?

Jag måste kämpa om jag ska regera.
Föröka mitt mod, Herre.

²⁶ Så är det, och jag vill ha Hans stöd, genom Hans Ord. Det är vad jag vill ha ikväll. Nu antar jag att bandspelarna är igång, nu.

²⁷ [En broder säger: "Glöm inte bort barnvälsignelsen!" — Utg.] Åh, ja. Jag fick . . . Jag är ledsen.

²⁸ En liten syster fick ett barn, hon ville ha det välsignat här i förmiddag. Och jag sa till henne att vi skulle göra det ikväll och. Och i morgon kväll kommer vi nu att ha barnvälsignelse, helbrägdagörelsemöte, allting som vi möjligen kan genomföra.

Vi har gott om tid. Så om den lilla systemen är här och har sitt lilla barn.

²⁹ Och jag antar att några personer skulle komma långt bort ifrån, och var här i morse för ett privat samtal, och för någonting. Och de skulle träffas där inne i morse, och Billy måste låta dem vänta till ikväll. Och han kunde inte hitta dem någonstans ikväll, ser ni. Om du är här, syster, så har jag varit där bak ganska länge och väntat och sett om han kunde hitta damen. Det var två av dem, tror jag, som var på privatsamtal från långt utanför landet. Så vi – vi litar på, att om jag missar dig, så kommer jag att kunna få tag på dig så fort jag möjligtvis kan, kanske i morgon kväll, när jag kommer in.

³⁰ Nu tror jag att det är den här kvinnan som kommer med det lilla barnet med den – den blå jumperen.

³¹ ”Jumper?” Meda, jag – jag – jag menade inte det, älskling, vad det än är. Det ser ut som en liten klänning av något. . . Jumper, hur många vet vad en – en jumper är? Å, visst. För mig är det en gammal overalljacka. Så – så. . .

³² Å, det är ju Dallas lilla baby. Å, det är fint. Broder, skulle du vilja komma upp hit? Ursäkta mig!

³³ Ja, ja, jag tycker om det där lilla bandet som du har satt dit. Vad heter den? [Fadern säger: ”Rebekah Lynn.” – Utg.] Rebekah Lynn, L-y-n-n. Och vad – vad är ditt efternamn nu? Stayton. Rebekah Lynn Stayton. Är det riktigt? Får jag ta henne? [”Självklart.”] Jag vet att det liksom är svårt att lämna ifrån sig en sådan. Så söt! Rebekah Lynn Stayton.

³⁴ Den här familjen har gått igenom mycket. Den här lilla unga damen här och hennes man har båda nyligen blivit frälsta och kommit till kunskap om Herren. Och nu har Gud genom deras förening gett dem denna vackra lilla Rebekah, och de tar henne till Herren.

³⁵ Många människor kallar det nu för obestämt. . . Barndop, i metodistkyrkan och många av de andra, och de bestänker dem med vatten när de är spädbarn. Det där är nu okej vad på mig ankommer. Men vi försöker alltid hålla oss till precis det, som Bibeln säger, att man ska göra. Och i Bibeln har det aldrig funnits något sådant som att döpa ett spädbarn, ingenstans i historien, ända fram till den tidiga katolska kyrkan, så vitt vi vet, vilket var så långt tillbaka som konciliet i Nicaea.

³⁶ [Barnet skriker: ”Oäää!” – Utg.] Så det där är bara ett sätt att säga: ”Amen.” Det där, ser ni, man måste. . . Ser ni, man måste ha tolkningen.

³⁷ Så, men i Bibeln förde de små barn till Jesus, för att Han skulle välsigna dem. Och Han la Sina händer på dem och välsignade dem. Och det där, det fortsätter vi fortfarande med.

Låt oss nu böja vårt huvud.

38 Vår himmelske Fader, denna unga kvinna och unge man kommer i kväll med denna förtjusande lilla Rebekah som har getts åt dem, i deras vård, för att uppfostras i Guds förmaning. Och de har med sig henne i kväll för att överlämna henne åt Herren. Och då modern gav henne från sina armar till mina, så ger jag denna lilla Rebekah från mina armar till dig. Gud, var med henne och välsigna henne! Välsigna hennes far och mor! Må de alla leva trofasta, långa liv och, om det är möjligt, få se Herrens Jesu Tillkommelse! Må detta barn växa i kunskap om Herren! Och må hon, om det finns en morgondag, må hon bli ett mäktigt vittne för dig! Bevilja oss det, Herre. Om du nu var här på jorden, skulle de här kvinnorna och männen ta med sig sina barn till dig. Men vi, Evangeliets predikanter, är dina representanter. Så vi ger dig detta lilla barn, till ett liv i tjänst i ditt Rike, i din Sons, Herrens Jesu Kristi, Namn. Amen.

39 Gud välsigne dig, lilla Rebekah! Vilken söt liten flicka! Må Gud välsigna er båda och barnet och ge er långa, lyckliga liv i Guds tjänst!

40 Jag vet inte om jag är stark nog eller inte. Det här är en hel pojke. Vad heter han? [Mamman säger: "Stanley Victor Cleveland." — Utg.] Stanley. . . ["Stanley."] Stanley Victor. . . ["Cleveland."] Clayland? Clay-. . . ["Cleveland."] Cleveland. Lille Stanley, vilket trevligt litet namn och vilken fin liten pojke! Tja, jag antar att. . . Låt oss titta upp här, Stan! Är det där en fin pojke? Åh, du vet. Vi övar inte på det här. Vi gör det bara, ser ni, det är inget formellt med det. Det är riktigt. Han är verkligen en söt liten kille. Jag har glömt efternamnet. Jag tror inte, att jag uttalar det rätt. ["Cleveland."] Cleveland. Okej.

Låt oss böja våra huvuden nu!

41 Himmelske Fader, det här paret har med sig det här lilla barnet, lille Stanley Cleveland, för att invigas åt Herren Jesus. Och då pastorn här i församlingen och jag står eniga tillsammans i Herrens verk, ger vi dig detta barn till ett liv i din tjänst. Du har gett honom till modern och fadern, och nu ger de honom till mig, i mina armar, och jag lägger honom från mina armar till dina. Gud, välsigna hans far och mor! Välsigna den lilla pojken, och må de alla leva långa, lyckliga liv i tjänst för Dig! Må barnet uppfostras i Guds förmaning, till att tjäna Honom och frukta Honom och älska Honom alla sitt livs dagar! Nu förde de barnen till dig, så att du kunde få välsigna dem. Och vi, med våra händer på barnet, välsignar honom i Herrens Namn. Och må han leva ett långt, lyckligt liv i hälsa och styrka, i din tjänst! I Jesu Namn. Amen.

Gud välsigne dig, lille Stanley! Ni har en fin pojke där.

42 Nu tänker jag be småttingarna och tonåringarna om bara en liten ynnest. Och jag vet att det är svårt. Man kan inte stå stilla särskilt länge, för man får kramp i benen. Men jag ska göra

något i kväll, som jag aldrig har gjort förut. Och det är något, som jag ska tala om, som jag aldrig har tänkt på att tala om någonting sådant.

43 Det är anledningen till, att jag i förmiddags inte ville placera den där tiden före Budskapet, och jag blev aldrig klar med att tala om mitt Absolut, och jag tror inte, att jag någonsin kommer att bli det. Jag hoppas att jag aldrig blir det. Han är så underbar!

44 Men ikväll ska jag tala om någonting, som jag inte vet. Och det där är nu en väldig sak för en predikant att säga, att han tänker tala om någonting, som han inte känner till. Men jag ger mig ut på äventyr så gott jag kan, för att. . . För att den här församlingen kanske ska förstå. Och jag skulle inte på något sätt vilja undanhålla er något, som är nyttigt.

45 Och så det här ljudbandet, jag antar, att pojkarna håller på att spela in bandet. Och om ni råkar få bandet, vem som än lyssnar på bandet, kom ihåg, att om någonting är förbryllande för er, så säg det inte, med mindre det finns på bandet! Säg inte någonting tvärt emot det, som finns på bandet!

46 Så många skriver hit om *Ormens säd* och säger, att jag sa så-och-så. Jag går och hämtar bandet, spelar upp det igen. Jag sa det inte på det sättet. Ser ni, folk felbedömer saker.

47 Som ni vet, gick Jesus en gång efter Sin uppståndelse nedför stranden tillsammans med apostlarna, och Johannes lutade sig mot hans bröst. Och de sa: "Vad kommer att hända med den här mannen?"

Jesus sa: "Vad kommer det dig vid, om han blir kvar tills jag kommer?"

48 "Och det kom ut ett rykte, att: 'Johannes skulle få leva för att få se Jesus komma.'"

49 Och Skriften säger: "Men Han sa det aldrig på det sättet." Ser ni, Han — Han sa aldrig så där. Han sa bara: "Vad kommer det er vid, om han blir kvar tills jag kommer?" Han sa aldrig, att han skulle bli kvar. Men, ser ni, det är så lätt att missförstå.

50 Och nu är det — det är inte så att jag fördömer någon, för att man gör det. För jag gör det själv. Och alla människor gör det. Om apostlarna, som vandrade tillsammans med vår Herre, missförstod Honom. Och de förstod Honom aldrig klart.

51 Till slut sa de: "Se, nu förstår vi. Nu tror vi. Och vi är säkra på, att ingen människa behöver tala om någonting för dig, för du vet allting."

52 Och Jesus sa: "Tror ni nu?" Förstår ni? "Efter hela den där tiden har de ti- . . . Har det till sist gått upp för er, ser ni, att ni tror?"

53 Och det där är bara mänskligt. Och vi är alla människor, så vi kommer att missförstå.

54 Men om det liksom är litet förbryllande för dig, så spela om bandet! Lyssna noga då! Jag är säker på, att Den Helige Ande kommer att uppenbara det för dig.

55 Småttingarna så, barnen, om ni bara kunde hålla igen med era "amen"! Vänta bara, bara en liten stund, för jag — jag vill att man säkert ska få tag i det här, för många kommer inte att ha bandet! Så jag vill, att ni säkert ska få tag i det. Och låt oss närma oss det, i trettiofem minuter eller fyrtio, skulle jag säga, precis så vördnadsfullt, som vi vet hur vi ska göra det!

56 För det här är en oerhörd stund för mig. Det är då något har hänt, så att jag inte vet, vad jag ska göra. Förstår ni? Och jag är i den fruktansvärdaste knipa, som jag någonsin har varit i under min tid som predikant, såvitt jag vet.

Så låt oss nu böja våra huvuden, innan vi närmar oss Ordet.

57 Himmelske Fader, för någon tid sedan, då predikade jag om ämnet *Att ta för givet*. Och *att ta för givet* är "att ta risker utan auktoritet". Och kanske har jag i kväll, Herre, tagit på mig att tolka något för människorna utan att ha en vision om det. Därför, Herre, stoppa mig, där de punkter är, som ska stoppas! Stäng min mun, Herre! Du stängde ju lejonets mun i gropen med Daniel, så att det inte skadade honom. Herre, jag ber, att om jag skulle försöka tolka någonting fel, så har Du ju fortfarande makt att stänga en mun. Men om det är Sanningen, Herre, så välsigna Den och sänd ut Den. Och du vet ju begränsningarna och vad, som just ska ske. Och det är därför som jag, till och med i det här allra sista ögonblicket, kommer till predikstolen för att försöka tolka de här sakerna. Och jag ber dig att hjälpa oss.

58 Välsigna den här lilla församlingen! Den här gruppen, som kommer under taket här, som vistas hos oss här i staden och kommer från många stater. Å, då kvällens skuggor faller, är vi så glada att ha en plats att komma till. När världen är så förvirrad och inte vet var de står, är vi glada att: "Herrens Namn är ett mäktigt torn, och de rättfärdiga springer in i Det och är säkra." Inte bara så många Ord, utan en uppenbarelse!

59 Så vi ber, Fader, eftersom Kvällsljusen skulle komma, då solen går ner. Och vi tror att detta är den tid, som vi lever i, i solnedgången. Och vi tackar dig riktigt högtidligt, Herre, av hela våra hjärtan för det, som Du har gjort för oss. Och fram genom tidsåldern, Herre, jag tackar dig, för att du har låtit synerna, som du har gett, varenda en av dem vara precis fullkomlig, och varenda drömtydning har varit exakt så. Så vi vet att det bara kan vara Du, Herre. För vi är dödliga, födda i synd allesammans, och det finns ingenting sunt i oss. Men att tänka sig att du skulle kunna ta något sådant som en människa, och tvätta dem med Ordets vatten och med Kristi Blod och sträcka ut den där handen på ett sådant sätt, att personen inte använder sitt eget tänkande,

utan låter Kristi sinne, som vet allt, komma in och tala och använda ett tabernakel. Tack, Fader.

⁶⁰ Nu prisar vi ditt heliga Namn. Och vi välsignar den här lilla gruppen i kväll i ditt Namn. Vi välsignar pastorn, broder Neville, Guds tappra tjänare. Vi välsignar diakonerna, förtroendemännen och varenda lem i Kristi Kropp, både här och runt om i världen, i Herrens Jesu Namn.

⁶¹ Å, då vi ser denna mörka, smutsiga, fruktansvärda skugga falla över kristendomens yta, vet vi att tiden närmar sig. Det kommer att bli en Bortryckelse, och Församlingen kommer att tas upp. Herre, låt oss marschera vidare och se på Upphovsmannen och Fullbordaren, Kristus! Bevilja oss det, Herre! Och när vi nu går fram i Herrens Jesu Namn, för att genomföra de här sakerna, som har lagts på våra hjärtan, ber vi att du ska vara med oss och hjälpa oss och få äran av det, Herre, för vi överlämnar oss åt dig, tillsammans med ditt Ord, i Jesu Kristi Namn. Amen.

⁶² Om ni nu har penna och papper, vill jag att ni skriver ner några saker, som . . . Eller vadhelst ni vill. Ha det bara till hands! Och sedan, på bandet också, om ni vill skriva ner Skriftställena när som helst, för jag tror, att det är Skriften som räknas.

⁶³ Nu vill vi läsa en text ikväll, rättare sagt läsa en Skriftställe ur Boken Jesu Kristi Uppenbarelse. Och jag tror att det här är Jesu Kristi Uppenbarelse, så som det är skrivet i Boken. Och vilken annan uppenbarelse som helst, som skulle vara tvärt emot den här Uppenbarelsen skulle vara fel. Jag tror att det där skulle innebära citat . . . , citat — citat åter igen. Vilken uppenbarelse som helst, som inte passar ihop med den här Uppenbarelsen och inte kastar ljus över den här Uppenbarelsen, är den falska uppenbarelsen. Den måste vara Skriftenlig.

⁶⁴ I det tionde kapitlet, nu, i Boken Jesu Kristi Uppenbarelse vill jag läsa några av de första verserna, de första sju verserna, 1 till 7. Och lyssna noga nu och be för mig!

Och jag såg en annan mäktig — en annan mäktig ängel komma ner från himmelen, klädd i ett moln, och en regnbåge var över hans huvud, och hans ansikte . . . som det vore solen, och hans fötter som eldstoder.

Och han hade i sin hand en liten öppen bok, och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden,

och han ropade med hög röst, som när ett lejon ryter. Och då han hade ropat, lät sju åskdunder höra sina röster.

Och då de sju åskdundren hade låtit höra sina röster, skulle jag till att skriva, och jag hörde en röst från himmelen säga till mig: "Göm under insegel de där sakerna, som de sju åskdundren sa, och skriv dem inte!"

*Och den ängel, som jag såg stå på havet och på jorden,
lyfte upp sina händer mot himlen,*

*och svor vid honom, som lever i evigheternas evigheter,
som har skapat himlarna och det som finns i dem,
jorden och det som finns i den, och havet och det som . . .
i det, att det inte längre skulle vara någon tid.*

*Men i den sjunde ängelns rösts dagar, då han ska börja
ljuda, skulle Guds hemlighet vara fullbordad, som han
har tillkännagivit för sina tjänare profeterna.*

65 Och min text, om jag ska kalla den så, är ikväll: *Är detta tecknet på änden, sir?*

66 Vi vet alla, att vi lever i en — en härlig tid för Församlingen, men en fruktansvärd tid för den otroende. Och vi lever i en av de farligaste tiderna av dem alla, alla som någonsin funnits, allt sedan världens begynnelse. Ingen profet, ingen apostel, har aldrig, i någon tid någonsin levt i en sådan tid, som vi lever i nu. Det här är änden.

67 Det står skrivet på himlen. Det står skrivet över jordens yta. Det står skrivet i varenda tidning. Det här är änden, om du kan läsa handskriften. Profeterna levde på den tiden, då handskriften var på väggen för en nation, men vi lever, då handskriften är på väggen för tiden. Alla nationer, jorden, allting, tiden är vid änden. Så vi måste rannsaka Skrifterna, för att hitta den stund, som vi lever i.

68 En sann Guds profet går alltid till Skrifterna. Därför är han helt säker på, att det kommer att bli så. I Gamla Testamentet, då profeter sa någonting, fanns det alltid någonstans en profet, som hade Ordet, som stod fast vid Ordet. Han gav akt på Gud för att få syner. Och om hans syn var tvärt emot Ordet, då var hans syn fel. Det är Guds sätt att få Sitt Ord till Sitt folk.

69 Kan ni höra mig all right, långt där bak? Jag vet bara knappt, var jag ska börja.

70 Nu har det varit en stor förmån för mig att veta, att det här tabernaklet var min första församling. Det är härligt. Och jag kommer aldrig att glömma det, om jag än . . . Om Jesus dröjer och jag skulle få leva och bli hundratals år gammal. Jag minns den dagen, då jag la hörnstenen där vid hörnet och synen, Han gav mig den morgonen om det här tabernaklet. Och ni minns det allesammans. Det står skrivet i böckerna. Och det har absolut gått i uppfyllelse till punkt och pricka, inte ett enda dugg av det har missats.

71 Och nu tror jag inte att det finns någonting, som Han har talat alla dessa år av mitt liv, som jag har uttalat till människorna, som inte har skett. Och många människor har kommit med drömmar, som Han genom Sin nåd har låtit mig

tolka för människorna. Och många har kommit med drömmar och med problem, som jag inte kunde tolka.

⁷² Men jag har inte försökt att ge er människor ett trick, som har alla svaren. Jag har försökt att vara ärlig och att tala om för er, vad som var Sanningen, och jag kunde bara berätta för er, det som Han sa till mig. Och sedan, då det kom till mig, då kunde jag tala om det för er.

⁷³ Och jag vill varna er. I den här tiden, som vi lever i, finns det många . . . Jag säger inte — inte något emot människor. Men när man ser en person, som har svaret på allting, så strider det mot Ordet.

⁷⁴ Jesus sa: "Det fanns många spetälska på Elias tid, men bara en blev helad." Under de många år, åttio eller mer, som Elia levde, och en enda spetälsk blev helad. Många änkor på Elisás tid, men han skickades bara till en. Och vi finner, att det finns många saker, som Gud gör, och som Han inte uppenbarar för Sina tjänare. Och ingen tjänare är större än sin Herre.

⁷⁵ Och så delar Gud inte Sin ära med någon. Han är Gud. Och när en tjänare kommer dithän, att han försöker ta Guds plats, då tar Gud hans liv och flyttar bort honom någonstans eller någonting. Det måste vi komma ihåg.

⁷⁶ Ifråga om de här synerna och tolkningarna nu, så kan jag inte tala om tolkningen av en dröm, förrän jag ser exakt, i en syn, vad drömmen var. Och många av er vet, att ni har berättat er dröm för mig och ville inte ens berätta alltsammans. Och när jag såg drömmen komma tillbaka till mig, vände jag mig om och talade om för er, att det var mycket av den som ni utelämnade, och berättade då, vad ni utelämnade av den. Ni vet att det där är riktigt. Om det stämmer, så säg: "Amen." . . .? . . . [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Sakerna som ni inte talade om för mig. Därför, ser ni, om . . . Som Nebukadnessar sa: "Om du inte kan berätta för mig, vad jag drömde, hur skulle jag då veta, att du hade tolkningen av det?"

⁷⁷ Men alla dessa förnimmelser, vi får inte ta dem och säga: "SÅ SÄGER HERREN." Det får vi inte göra. Vi måste ha en direkt röst, ett svar från Gud, innan vi kan säga, att det är Gud. Inte ett intryck, inte en förnimmelse, hur mycket den än pulserar.

Du kanske säger: "Jag tror, att det kan vara så här."

⁷⁸ Men när du uttalar: "SÅ SÄGER HERREN", är det inte du. Titta på plattformen! Har du någonsin sett det slå fel? SÅ SÄGER HERREN är fullkomligt, har aldrig slagit fel. Och så länge det är SÅ SÄGER HERREN, kan det inte slå fel.

⁷⁹ Men hittills har Han skyddat mig, för jag har väntat på Honom. Jag har inte försökt att söka popularitet eller fåfänglig ära hos människor. Jag har försökt göra mitt bästa för att leva ödmjukt och leva det slags liv, som jag tycker, att en kristen ska

leva. Och jag har inte kunnat göra det av mig själv, men Han har gjort det fram till denna dag. Som jag säger, är Han den Ende, som har lett mig.

⁸⁰ Många saker skulle kunna sägas så här, men det skulle ta för lång tid. Men ni är allesammans medvetna om de här sakerna. Och den enda anledningen till att jag fick er att säga "amen", för en stund sedan, ni människor som har berättat drömmar för mig, då jag kom och talade om för er, vad ni utelämnade, är att det här Budskapet spelas in. Människor av alla nationer kommer att höra det här. Och när de hör detta "amen", då vet de att det finns röster där, som satt i den här verksamheten, som vet bättre än att göra någonting fel, eller att säga "amen" till någonting, som är fel. *Amen* är "så är det." Det sanktionerar det.

⁸¹ I hela mitt liv, ända sedan jag var en liten pojke, har det nu funnits någonting, som har besvärat mig. Och jag har haft ett mycket märkligt liv, svårt att förstå. Till och med min hustru kliade sig i huvudet och sa det. "Bill, jag tror inte, att det finns någon, som kan förstå dig."

⁸² Och jag sa: "Jag förstår inte mig själv." För jag kapitulerade, överlämnade mig åt Kristus för många år sedan. Han sköter om ledandet. Jag försöker inte förstå det. Jag går bara dit Han leder, så långt som jag vet.

⁸³ Jag är tacksam för en underbar hustru och barn, och för min hustru och mina barn som förtröstar på, att jag inte skulle säga dem någonting fel. Det tror de på. Varenda gång man berättar någonting för dem, håller de sig till det. De vet, att jag inte skulle säga dem någonting fel.

⁸⁴ Och skulle jag då säga någonting fel till ett av Guds barn? Inte avsiktligt. Nånämensan. Gud vill att Hans barn ska få rätt sorts övning. Och var ärlig mot dem och sanningsenlig mot dem, så kommer Han att välsigna det, tror jag.

⁸⁵ Hela tiden, under hela resan, har det varit saker, som har hänt, som jag inte kunde förstå. Och en av de sakerna, som jag inte kunde förstå, var då jag var en liten pojke och de där synerna kom över mig. Och jag såg dem och berättade för mina föräldrar, de saker som skulle komma att ske. De trodde att jag bara var nervös. Men det märkliga var, att det hände precis som Den sa.

Man säger: "Var det före din omvändelse?" Ja.

⁸⁶ "Gåvor och kallelser är utan omvändelse," säger Bibeln. Man föds in i den här världen i något syfte. Och man . . . Ens omvändelse ger inte gåvor; de är förutbestämda åt en.

⁸⁷ På vägen, nu, och när jag var en liten pojke, var min längtan . . . Jag var otillfresställd i landet, som jag bodde i. Jag längtade på något sätt efter att få fara västerut.

⁸⁸ Och jag blev opererad, när jag blev skjuten, när jag var en liten pojke. Och när jag kom ut ur den första narkosen, trodde

jag att jag var i pinorummet, på väg ner. Etern hade fått ut mig ur medvetandet. Och jag hade varit borta i åtta timmar, tror jag. De hade problem med att få mig tillbaka till medvetande igen. Det var en stor operation, utan penicillin. Blod, båda benen nästan avskjutna med ett hagelgevär. En liten pojke, en vän, lät sitt vapen gå av.

⁸⁹ Och sedan, ungefär sju månader senare, fick jag en ny narkos. Och när jag kom ut ur den narkosen, tyckte jag att jag stod ute på prärierna i västern. Och ett stort gyllene kors på himlen, och Guds härlighet sken ner från det. Jag stod där *så här*.

⁹⁰ När Ljuset, som ni ser på bilden ikväll, som har bevisats vara en övernaturlig Varelse genom vetenskaplig forskning. För mig var Det samma Ljus, som slog ner den helige Paulus. Det var samma Ljus, som ledde Israels barn om natten. La ni märke till den här Ängeln här? ”Han var klädd i ett Moln.” Ser ni, Han var ”ett Moln om dagen.” Samma Ljus, nu.

⁹¹ När det gällde människor, som inte förstår, trodde de först, att det var fel, att jag bara sa det där. Men den Helige Ande råkade gömma de vetenskapliga instrumenten och människorna där, för att få bekräftelse, och tog bild av Den åtskilliga gånger.

⁹² Jag sa: ”Jag ser en person som är skuggad till döds”, en svart skugga över dem. För några veckor sedan när jag var i en stad. Och när vi predikar är det inte meningen, att man – man ska ta bilder, som ni vet, medan det predikas. Och då . . . Det var samma sak, då den där togs, men någon hade en kamera. Och jag sa till en dam som satt där ute, en främling . . . Jag var i – i Southern Pines. Jag sa: ”Det är en skugga över den här fröken *Den-och-den*.” En dam som jag aldrig i mitt liv hade sett. ”Du kommer just från doktorn, och har cancer på två ställen, en i varje bröst, och du är förklarad obotlig. Du har en skugga med en svart huva, till döds.”

⁹³ Och Någonting sa till en syster, som satt bredvid, som hade en kamera med blix, sa: ”Ta bilden!” Och hon ville inte göra det. Ändå: ”Ta bilden!” och hon höll sig fortfarande tillbaka. Och sedan kom det igen, och hon tog bilden. . . Och knäppte bilden. Och där är den, vetenskapligt. Den finns på anslagstavlan, en svarthuvad skugga.

⁹⁴ Sedan, då kvinnan trodde och förbön hade gjorts, togs en bild alldeles efteråt, tom. Jag sa: ”Skuggan har försvunnit.” Förstår ni? Damen lever genom Guds nåd.

⁹⁵ Förstår ni, vad jag menar? Om man berättar sanningen, kan man bli utskrattad ett tag, man kan bli missförstådd ett tag. Men Gud kommer att bekräfta det där, att det är sanningen, om man bara håller fast vid det. Förstår ni? Håll bara ut! Det kan ta årtal, men, precis liksom med Abraham och andra, men Han kommer alltid att göra det till sanningen.

⁹⁶ Då den där Ängeln där . . . Och jag antar, att det förutom min hustru finns människor här i kväll, från för trettio år sedan, som stod nära, då Det Där kom ner. Finns det någon bland åhörarna nu, som var där, då Herrens Ängel, som för första gången kom nere vid floden inför människorna? Räck upp era händer! Ja, där är de. Ser ni? Nu ser jag fru Wilson räkka upp sin hand. Hon stod där. Min hustru där, hon var där. Och jag vet inte vilka några av resten av dem är, som stod på stranden här, framför många, många människor, när jag döpte klockan två på eftermiddagen.

⁹⁷ Och raka vägen ut ur en mässingsfärgad himmel, som det inte hade regnat ur på flera veckor, kom Han hit med ett dån och sa: "Liksom Johannes Döparen sändes ut för att förebåda Kristi första Tillkommelse, sänds du ut med ett Budskap för att förebåda Kristi andra Tillkommelse."

⁹⁸ Många män, affärsmän från staden, som stod på stranden, frågade mig vad Det betydde. Jag sa: "Det där var inte för mig. Det är för er. Jag tror." Mmm. Det fortsatte. Och när den där Ängeln for därifrån, om ni kommer ihåg det, så for Han västerut, då Han for upp, rakt ut, upp, över översta delen av bron, och for västerut.

⁹⁹ Senare träffade jag en astronom, som är en Vis Man. Och de berättade för mig om en grupp stjärnor, som hade samlats i en viss konstellation.

¹⁰⁰ När de vise männen i Babylon såg ner mot Palestina såg de tre stjärnor tätt tillsammans. Ni har hört mig tala om det många gånger. Vet ni, att det har bevisats under de senaste par veckorna, att det är sanningen? Broder Sothmann, har du den där tidningen med dig i kväll, var du nu än är? Det står i tidningen, ett blad i en söndagstidning, den nionde december, att en reporter for dit och de grävde upp alla de där sakerna. Och vi lever faktiskt nu, det är bevisat, att vi . . . Det här året, som kommer, är 1970. Sju år fel, genom att gräva upp stenar, och bevisa att det är fel. Det är senare än man tror. Jag såg inte broder Fred någonstans. Broder Sothmann, är du här? Har du tidningen med dig, broder Sothmann? Det har du. Han har tidningen. Kanske kan jag få dig att läsa det i morgon kväll. Vi har inte tid i kväll. Så ni kan förstå det.

¹⁰¹ Och titta, exakt! Dessa Vise Män, judiska Vise Män uppe i Babylon, som studerade stjärnorna, såg de där stjärnorna komma tillsammans i sin konstellation. Och när de gjorde det, visste de, att Messias fanns på jorden. Och här kommer de in i Jerusalem och sjunger. Två års resa! "Var är Han, som är född till judarnas Konung?" De gick fram och tillbaka på gatorna. Och, å, Is- . . .

Israel skrattade åt dem "Dessa fanatiker!" De visste aldrig något om det, men Messias fanns på jorden. Och nu vet ni resten av historien, vad de sa.

Nu ska vi läsa det i morgon kväll.

¹⁰² Nu kommer vi till det här, att synerna inte slår fel, för att de kommer från Gud. Och under hela resan har det funnits någonting, som har attraherat mig, dragit i mig.

¹⁰³ Så då den där Vise Mannen berättade de här sakerna för mig, då jag var bara en pojke, en viltvårdare, eller innan dess, tror jag att det var, om de här sakerna. Och det skrämde mig, för jag var rädd för vad den Vise Mannen var. Men senare fann jag, att Bibelns Vise Män hade rätt, för Gud kungör det i himlen innan Han kungör det på jorden, när man tittar på himlakropparna.

¹⁰⁴ "Gud har inget anseende till personer, eller nationer.", sa Petrus. Men de som fruktar Honom, nu, i alla nationer, tar Gud emot. [Tomt ställe på bandet. — Utg.]

¹⁰⁵ Och vi finner, att jag då försökte ge upp tanken. Men, å, det skulle ta timmar att gå in på, hur det ständigt rörde sig i den riktningen, rörde sig i den riktningen. Men jag var rädd för det.

¹⁰⁶ Den här Vise Mannen sa till mig: "Du kommer aldrig att lyckas i östern." Han sa: "Du föddes under ett tecken." Och han sa: "Du . . . Det där tecknet, den där stjärngruppen, då deras vägar korsades långt där ute den dagen, då du föddes, så var de placerade västerut. Och du måste fara västerut."

Jag sa: "Glöm det."

¹⁰⁷ Jag — jag hade inget med det att göra. Och hela tiden, tog det i alla fall inte bort det ur mitt hjärta.

¹⁰⁸ Sedan, då jag var där uppe den där natten, om de här synerna. Jag kunde inte förstå dem. Mina baptistbröder sa till mig att det där var av djävulen. Och då den där Ängeln visade Sig, placerade Han absolut in det i Skriften och sa: "Liksom det var då!"

¹⁰⁹ När prästerna diskuterade om saker och ting, och inte visste någonting, om vilken sorts rockar de borde ha, och kläder och allting, och diskuterade om sina meningsskiljaktigheter, följde de Vise Männen stjärnan till Kristus.

¹¹⁰ Då predikanterna sa, att Jesus var en bedragare, en Beelsebub, reste sig en djävul upp och sa: "Vi vet vem du är, Guds Helige. Varför kommer du för att plåga oss i förtid?"

¹¹¹ Då Paulus och Silas kom ner och predikade Evangeliet, satt en liten spåkvinna på gatan . . . Och predikanterna i det landet sa: "De här männen är bedragare. De söndrar våra församlingar osv. och vänder upp och ner på världen med sin förvanskning."

¹¹² Men vad hände? Den där lilla astrologen, den där lilla spåkvinnan sa: "Det här är gudsmän, som talar med oss om Livets väg." Och Paulus tillrättavisade den där anden i henne. Han behövde ingen hjälp för att vittna om, vem han var.

113 Jesus sa alltid till dem, att de skulle tåga. Men det visar, att ibland vet djävlarerna mer om det, som hör Gud till, än predikanterna gör. De blir så kyrko-bundna. Så var det i Bibeln, och Gud ändrar Sig inte.

114 En dag för fem år sedan, då jag kom ner från broder Normans, körde jag nedför vägen. Och jag hade just haft ett möte där uppe, och Herren Gud visade Sig för mig i en syn. Och jag satt framför min port, här uppe vid mitt hus. Och det verkade vara dåligt väder.

115 Många av er människor kommer ihåg synen. Den är skriven i min bok med syner. Jag skrev ner dem, så jag skulle vara säker på, att jag inte glömmer dem.

116 Och i den här synen såg jag, att det var någonting, som hade kommit genom gränden, och det låg stenar över hela min gård. Och det fanns olika slags vägskrapor i hela gränden, och träd hade huggits ner och ryckts upp med rötterna. Och jag började svänga in i grinden, och den var helt blockerad med stenar. Och jag steg ur, för att säga till mannen, "Vad är det här fråga om?"

Och han blev mycket ovänlig, knuffade mig bakåt och sa: "Så där är det med er predikanter!"

117 Jag sa: "Jag frågade er bara: 'Varför gör ni så här?' Ni är — ni kommer över på min sida av gatan här. Varför gjorde ni så här?" Och han bara nästan slog mig och knuffade tillbaka mig.

118 Och jag tänkte, "Jag ska bara säga till honom, att han inte vet, vad han pratar om."

119 Och en röst talade och sa: "Gör inte det! Du är predikant."

Och jag sa: "Okej, då."

120 Och jag vände mig om, och till höger om mig framför grinden stod det en gammal prärieskonare. Ni vet, en sådan där täckt vagn förspänd med hästar. Och mittemot förarsidan satt min hustru. Jag tittade bakåt, bak i den, och mina barn satt där bak. Jag klev upp i vagnen. Jag sa till min hustru: "Ålskling, jag har stått ut med allt, jag kan stå ut med." Jag tog upp tömmarna och drog igång ledarhästen och började styra kosan västerut.

121 Och en Röst sa till mig: "Då det här sker, far då västerut!"

122 Broder Wood, entreprenör här i vår församling, och förtroendeman. Hur många minns synen nu, minns att jag berättade den för er? Visst. Den är nedskriven på papper. Och jag sa till broder Wood. . . Han köpte av församlingen den här tomten där emellan. Och han tänkte bygga ett stenhus där. Jag sa: "Gör inte det, broder Wood, för de skulle aldrig ge dig dina pengar tillbaka för det. Kanske, kanske. . ." Det är flera år sedan, fem år sedan. Jag sa: "De kommer kanske att bygga en bro här igenom, och de där stenarna är förmodligen min uppsprängda källare och mina gångar osv., som ligger här ute." Istället för stenar var det betongklumpar. "Och sedan ska de

lägga den här, för de skrev i tidningen, att det var det, de försökte göra." Nåja, han byggde den inte. Slutligen bestämde de sig, ungefär ett år senare eller två, för att ta den ner igenom *den här* vägen. Så det avgjorde saken, så jag bara glömde det och lät det vara.

¹²³ Nu hände det märkliga för ungefär ett år sedan. Jag höll möten en kväll nere hos broder Junior Jackson. Han sitter just här, en metodistpredikant som har fått Den Helige Ande, och blivit döpt i Jesu Kristi Namn, och är pastor i en av våra systerförsamlingar.

¹²⁴ Bara för att visa er hur Gud handlar med de här människorna, säger jag det här av hela mitt hjärta. Jag känner inte till någon församling i hela världen, en församling som är tillsammans mera, där jag tror att Guds Ande är, än i den här församlingen. De har sina meningsskiljaktigheter. De är säkert inte, som de borde vara, ingen av oss, men de är lika förtroliga med varandra som någon annan, som jag känner till.

Jag ska visa er, för jag visste, vad som skulle hända.

¹²⁵ Broder Jackson drömde en dröm. Han kunde inte komma ifrån den, och jag var på väg att lämna hans församling, och han kunde bara inte stå ut med det.

¹²⁶ Hur länge sedan är det, broder Jackson? [Broder Jackson säger: "Jag hade drömmen i februari 1961, broder Branham." – Utg.] I februari 1961 hade han drömmen.

¹²⁷ Och han kom till mig, och han sa: "Jag har någonting på hjärtat. Jag måste tala om det för dig, broder Branham."

Jag sa: "Fortsätt, broder Jackson."

¹²⁸ Och han sa: "Jag drömde en dröm." Och där var den! Jag satt bara stilla och jag lyssnade och gav akt på den. Han sa: "Jag drömde att det fanns en stor, stor kulle, liksom ute på ett fält, där det var blått gräs eller någonting." Och han sa: "Uppe på toppen av kullen, där vattnet hade sköljt bort jorden, fanns det en toppsten, uppe på toppen av kullen, liksom toppen på ett berg. Det var sten, inget gräs. Och där vattnet hade runnit ner, hade det graverat in något slags text på de här stenarna. Och du stod där och tolkade den här texten på de här stenarna." Och han sa: "Vi alla," och här är det sätt han uttryckte det på, han sa: "bröderna från Georgia, och från hela omnejden, vi stod alla tillsammans, och lyssnade på dig, då du tolkade den mystiska skriften på de här stenarna, det där berget."

¹²⁹ Och han sa: "Sedan tog du upp något, liksom från luften, något som liknade ett spett, eller — eller en kofot." Var det inte så, broder? "Något sådant, ett spett, riktigt vasst." Och sa: "Hur du gjorde det, det vet jag inte." Och han sa: "Du slog till toppen av det där berget, rispade omkring det och lyfte av locket av det. Det hade formen av en pyramid. Och du rev av toppen av

den." Nu var det där månader och månader och månader innan Pyramidbudskapet predikades. Och han sa: "Under den fanns vit sten, granit. Och du sa: 'Solen, eller ljuset, har aldrig skinit på Det Här förut. Titta in på Det Här! Titta på Det Här!'"

¹³⁰ Och det är riktigt, för då världen bildades, bildades världen, innan det fanns ljus. Det vet vi alla. Gud rörde sig över vattnet. Och — och sedan, i begynnelsen talade Han fram ljuset. Och naturligtvis, i den tidsåldern, då det där bildades, hade det ljuset aldrig kommit under det där, på den stenen.

¹³¹ Och han sa: "'Titta på det här! Ljuset har aldrig tidigare kommit på Det.'" Och då reste de sig upp allesammans, och jag sa åt dem att titta på Det Där, och de kom alla upp för att titta in.

¹³² Men han sa, att medan de tittade in, tittade han ut ur ögonvrån, tror jag att det var, och tittade på mig. Jag smög iväg åt ena sidan och började gå mot väster, mot solnedgången, kom uppför en kulle, gick nerför en kulle, kom uppför en kulle, gick nerför en kulle, blev mindre och mindre och försvann helt ur sikte.

¹³³ Och han sa, att då, när jag gjorde det, sa han: "Då vände bröderna sig om efter en stund och sa: 'Försvann han? Vart tog han vägen?'" Och han sa: "Några gick ut *den där* vägen, några gick åt ena hållet och några åt ett annat." Men ett litet fåtal stannade kvar och tittade på det, som jag hade sagt till dem om.

¹³⁴ Lägg nu märke till tolkningen av drömmen! Som jag aldrig berättade någonting om för honom, ingen av dessa berättade jag den för, ingen av dem. Men jag sa: "Ja." Och mitt hjärta skälvde. Jag tittade på. Den mystiska skriften, nu . . . Vänta, jag ska bara låta den vara en liten stund.

¹³⁵ För inte så länge sedan var broder Beeler . . . Broder Beeler är vanligen hos oss. Är du här, broder Beeler? Ja, här bak. Billy sa: "Broder Beeler är helt uppriven. Han hade en konstig dröm."

¹³⁶ Jag for till Broder Beeler, och han sa nere i sitt hus en natt, då jag var ute på några besök. Och han sa: "Broder Branham, jag hade en konstig dröm." Han sa: "Jag drömde att jag gick nerför en vattenström mot väster. Och det fanns en väg på vänster sida. Och jag var på vänster sida och gick västerut på vägen, som om jag sökte efter boskap. Och på höger sida råkade jag lägga märke till, att då jag kom ner dit, så var du där. Och du höll på att samla ihop en stor boskapsjord, och det fanns gott om bete där borta." Och han sa: "Sedan tog du den där boskapen och satte igång tillbaka uppför floden med dem." Och det verkar som om jag måste ha nickat till honom, att han skulle ge akt på den där boskapen. Och han sa: "Nu kommer det att bli lätt för den där boskapen, jag vet, att de kommer att gå minsta motståndets väg. Men broder Branham vill, att de ska hålla sig på höger sida av floden, så jag ska gå tillbaka uppför den här vägen och hindra dem från att komma över floden till den här sidan och hålla dem

kvar på den där sidan.” Men han märkte att jag aldrig följde med boskapen, utan fortsatte västerut. Han sa: ”Han måste leta efter vilsekomna.”

¹³⁷ Han hade inte mer än talat om drömmen, förrän jag såg den. Och sedan, lägg märke till det, sa han, att han blev lite fundersam om mig, så han gick tillbaka för att titta. Och han sa att jag kom fram till ett massivt berg, och helt plötsligt försvann jag. Han undrade, vad som var fel. Han gick ner. Och då hade han en liten ström på sin sida, som vek av åt vänster. Jag tror att det där är riktigt, broder Beeler. Ja. Och han märkte, att från . . . Och på min sida fanns det ett fruktansvärt vattenfall. Och då tänkte han, att jag kunde ha hamnat i det här fallet och — och omkommit. Sedan märkte han, och han sa, att då han tittade sig omkring, såg han, att det här vattenfallets kraft hade gått ner *den här* vägen och orsakade att en springbrunn sprutade upp, men vattnet gick inte tillbaka i marken. Han tittade över den lilla förgreningen, eller den lilla bäcken, och han såg några små djur med runda öron. Och han sa: ”Jag tror att jag ska ta en.” Och han gick över.

¹³⁸ Sedan började han tänka på mig. Och han gick upp på en liten kulle för att titta över och se efter, om det fanns en liten, liten, smal avsats, ni vet, där jag kunde ha gått runt. Men han sa: ”Det fanns ingenting.” Och han blev orolig. Han sa: ”Vad har hänt med vår broder? Undrar vad som hände med broder Branham?” Och när han blev rädd, sa han, att han hörde mig tala. Och jag stod uppe på toppen av ett berg. Och berättade för broder Beeler en tolkning av en dröm, som jag hade gett honom för inte så länge sedan, och sa till honom att vänta på Herren, att en dag skulle jag möta honom på en ö. Och där var han.

¹³⁹ Nu är tolkningen av den där drömmen denna: Eftersom strömmen var stor, var det livets ström. Jag gick västerut på den, och det gjorde han också, för han befann sig på en väg, han sprang med små . . ., efter den här vägen. Och på andra sidan fanns mycket gräs, men mycket busksnår och törne och djungel, men där inne fanns mycket gräs. Och det är på det viset, vi söker efter Herren, och Herrens Mat, genom svårigheter. Hopsamlingen av boskapen var den här församlingen, som höll dem på den sidan. Boskap kommer faktiskt att gå den lätta vägen, samfundet, om de kan, så vägen representerade samfundet. Jag skickade honom tillbaka uppför vägen, för att se till, att de inte gick till något samfund.

¹⁴⁰ Eftersom han såg en vägg, som var totalt omöjlig att komma förbi, som hindrade mig från att gå västerut, det var skatteprocessen med regeringen. Ingen kan förstå hur jag någonsin kom ut ur den. Det var en vägg, som blockerade mig, men Herren tog mig igenom den, och jag var förbi den. Jag ska möta dig, broder Beeler, på ön.

¹⁴¹ Så nu då, omedelbart efter det där, broder Roy Roberson. Broder Roy, är du här i kväll? Ja, jag — Jag tror . . . Va? [En broder säger: "Borta på sidan." — Utg.] Borta på sidan. Han ringde mig, och han hade en dröm. Och han drömde, att vi drev ihop boskap. (Det där är den tredje, nu.) Samlade ihop boskap. Och det fanns gräs, ända upp till buken, massor av mat. Alla vi bröder var tillsammans. Vi kom till ett ställe för att äta middag, och broder Fred Sothmann reste sig upp och sa: "Elia, den store profeten, kommer att tala härifrån i dag, klockan tolv." Och då vi alla hade ätit middag, gick alla därifrån, och han undrade, varför de inte väntade på att få höra Det som talades.

¹⁴² Se nu, hur det här exakt stämmer med broder Jackson! Ser ni, det där träffar exakt, exakt vad broder Beeler sa! Ingen väntade för att ta reda på det.

¹⁴³ Lägg märke till, att omedelbart efter det där! Syster Collins, är du här? Syster Collins drömde en dröm, om att hon var här i kyrkan, och ett bröllop skulle äga rum. Och när hon gjorde det, såg hon Brudgummen komma in, fullkomlig. Men Bruden var inte så värst fullkomlig, men det var ändå Bruden, det är Församlingen, nu. Och det var liksom en nattvard, eller en — en gudstjänst som pågick här, liksom en middag som dukades fram. Och det berörde henne liksom, att broder Neville höll på att servera en middag i kyrkan, men hon sa att det var den bästa Mat hon någonsin hade sett. Hon var så hungrig. Men hon tänkte i drömmen, att han kanske inte skulle servera den, och hon och broder Willard skulle gå upp till Ranch House och äta. Och när de gjorde det, slocknade Ljuset på höger sida. Nu vet ni ju, vad Det är.

¹⁴⁴ Maten nu. Bruden är inte fullkomlig, men Brudgummen är fullkomlig. Bruden är inte fullkomlig än, men Maten som bjöds var inte bokstavligen mat, det var den andliga Maten, som ni har fått hela tiden.

Låt mig stanna här med den där fjärde drömmen, bara ett ögonblick!

¹⁴⁵ Kommer ni inte ihåg, broder Fred Sothmann, broder Banks Wood, då vi var ute i Arizona förra året, då vi var ute och jagade javelina, och Herren talade? Känner ni inte till de saker, Han gjorde på ett fullkomligt sätt, och visade vad som skulle hända, medan vi gick efter vägen? Om det är riktigt, så säger ni två bröder: "Amen." [De två bröderna säger: "Amen." — Utg.] Slår aldrig fel.

¹⁴⁶ Och jag såg i en syn medan vi körde en dag, en — en syn från Herren kom till mig, och jag förberedde mig på att fara utomlands vid den tiden, när jag kom tillbaka hem. Och när jag åkte utomlands, ja, då såg jag på fartyget . . . Rättare sagt, stranden av ett hav, där fartygen gick ut. Och det var en liten, kort man där, och han sa: "Jag har gjort i ordning en båt åt dig,

broder Branham.” Och det var en liten, liten kanot, ungefär — ungefär en fot lång, men den var snövit. Och han sa till mig: ”Den här är för dig att fara över i.”

”Åh,” sa jag, ”den — den — den är inte tillräcklig.”

¹⁴⁷ Han sa: ”Den kommer att gå i 40 engelska mil i timmen, fram och tillbaka *så här*.” Det vill säga fram och tillbaka efter stranden.

”Men”, sa jag, ”den kommer inte att ta mig över.”

¹⁴⁸ Och då tittade han ner och sa: ”Kör som de gör.” Jag tittade, och där satt broder Fred Sothmann och broder Banks Wood i en grönmålad kanot, med en del campingutrustning i bakstammen på den. Broder Banks med en *sån här* uppviken hatt, broder Fred med sin hatt fastklämd på förpiken. Och han sa: ”Kör som de!”

Jag sa: ”Nej. Det gör jag inte.”

¹⁴⁹ Och den här mannen sa till dem, den lille mannen, sa: ”Är ni båtfolk?”

Broder Banks sa: ”Ja.” Broder Fred sa: ”Ja.”

¹⁵⁰ Men jag sa: ”Det är de inte. Jag är båtmänniska, och jag vet, att jag inte skulle fara bara därför, och jag är säker på, att jag inte skulle fara på det sättet.”

Han sa: ”Vill du inte fara tillsammans med dem?”

Jag sa: ”Nej. Nej.”

¹⁵¹ Nåväl, jag vände mig om. Och då jag gjorde det, visade sig den lille mannen i hamnen vara min gode broder, broder Arganbright.

¹⁵² Och jag gick tillbaka i den här synen, och där fanns en liten, lång byggnad. Och då sa en Röst till mig. . . Och ni minns det här allesammans, rättare sagt, många av er. En röst sa till mig: ”Hämta in Mat! Förvara Den! Det är enda sättet att behålla dem här, det är att ge dem Mat.” Och jag hämtade in, hade hämtat in stora tunnor fulla av de vackraste morötter och de vackraste grönsaker osv., som jag någonsin hade sett. Minns ni synen nu?

¹⁵³ Och nu berättade jag senare för er, vad tolkningen var. Det var meningen, att jag skulle fara till Zürich i Schweiz, tillsammans med broder Arganbright, för att ha möten fem kvällar. Jag sa till bröderna, innan det hände, ”Jag kommer inte att fara.” Och jag var nere hos broder Welch Evans där nere, då Den gav tolkningen.

¹⁵⁴ En kväll tror jag att broder Welch kom och hämtade mig, vi skulle ut på en fisketur, och han sa, att broder Arganbright ville tala med mig. Jag sa, ”All right, här är det. De kommer att skicka återbud till mig.” Och många gånger. . .

¹⁵⁵ Inte genom broder Miner; han är en av de bästa vännerna. Men ibland, om de bara kan. . . Om de tror att man kommer att

predika något, som strider mot deras läror, säger de bara att man kommer att vara där, för att få dit ens vänner. Och de sa . . .

156 Broder Arganbright ringde upp mig och sa: "Broder Branham," precis vad Anden sa. Han sa: "Kom du, ta med dig din hustru", sa han, "för du kommer inte att vara tvungen att predika så mycket", sa han, "för jag tror, att de bara har dig för en enda kväll." Och han sa: "Du kanske inte ens behöver predika den gången."

Och jag sa: "Nej."

157 "Jo," sa han, "kom bara, du och din hustru, ni kan komma allesammans ser du, och om ni gör det, så ska jag ta med er på en rundtur. Å, min hustru, din hustru och allesammans, vi ska åka upp genom Schweiz, över genom Palestina."

Jag sa: "Nej."

158 Jag hade tolkningen. Jag sa till broder Welch, rättare sagt broder Fred och dem, "Jag ska berätta för er i morgon, men först måste min fru säga något." Och när jag ringde henne vägrade hon att åka. Jag sa: "Här är det." Förstår ni?

159 Den lilla, vita båten var nu det där enda mötet. Det är okej att åka vart som helst här, på stranden, för ett enda möte, men den räckte inte till, även om den var vit och bra, för att kalla mig över haven.

160 Broder Fred och brodern där, som representerade i synen, de representerade: "Åk som turist, för skojs skull." Men jag brydde mig inte om, att göra det. Och att säga nej till att de var båtfolk betydde, att de inte var predikanter. Men jag var predikant.

161 Och så Maten i den lilla, långa byggnaden. Jag åkte inte utomlands, utan återvändande till den här lilla byggnaden, och vi gjorde dussintals band av pyramiderna och allting, för att visa människorna den tid, som vi lever i.

162 Jämför nu även det där med de andra, drömmarna. Det här var en syn. Maten, här är Den. Det här är platsen.

163 Lägg märke till vad som hände sedan! Direkt efter att den fjärde synen kom, rättare sagt, den fjärde drömmen berättades för mig, kom en broder Parnell upp. Han är här någonstans, precis här. Och Billy var inte här, och mannen var utom sig. Han är från Bloomington, tror jag. Eller Bedford? [En broder säger: "Lafayette." — Utg.] Lafayette, håller möten. Och han hade en dröm, och han kom ner till broder Wood. Och han sa: "Jag kan bara inte låta det här vara. Jag måste berätta det, jag måste berätta för broder Branham. Det bekymrar mig."

164 Och Gud vet att det inte var en enda dröm mellan dem. De kom bara, ett, två, tre, fyra, fem, sex.

165 Broder Parnell sa: "Jag hade en underlig dröm. Jag drömde att jag skulle ha ett möte där uppe. Och på ett eller annat sätt, är

det ett möte här i en ny församling, liksom.” Och han sa: ”Den här nya församlingen,” hur det kom sig, att han undrade varför de inte samarbetade mellan de två, eller något i den vägen. Och han sa, att han stod här tills, ”Tja, jag har varit här inne. Jag väntar bara, och jag ska göra tjänst.” Och han sa: ”En man kom genom byggnaden, med en brun kostym på sig och en bok. Jag tror att han skrev.” Och han sa till broder Parnell, han sa: ””Det här är ett slutet möte. Det är bara för diakoner och förtroendemän.” Nåväl, han kände sig litet stött. Så han gick ut genom dörren till den nya kyrkan, den kyrka som hade byggts upp, eller den som hade reparerats, fixats till. Och då han gick ut, snöade det, dåligt väder, vintertid.

Och ingen av de här människorna visste något om det här.

¹⁶⁶ Och när han gick ut genom dörren, stod jag där och tittade västerut. Jag sa: ”Känn dig inte stött, broder Parnell. Jag ska visa dig vad du ska göra.”

¹⁶⁷ Och broder Parnell, och vem som helst av resten av dem visste, att jag aldrig hade talat om någon tolkning för dem. Det är just nu, men ändå ser jag det, då de skulle säga det. Märkte du hur snabbt jag gick därifrån, broder Parnell? För att slippa tala om den för dig. Och gick vidare upp och sa aldrig något till broder Wood eller någon annan, ingen. Jag lämnade det bara, för jag ville se, vad det ledde till. Har ni hört mig säga på sistone: ”Jag är bekymrad”? Det var vad det var.

¹⁶⁸ Och sedan, broder Parnell, han sa, att jag sa till honom: ”Broder Parnell, sätt igång! Och det första stället du kommer till kommer att vara Zippora.” Zippora, ”Zippora”, som betyder bindstreck, eller stopp, eller någonting. Jag sa: ”Stanna inte kvar där! Gå sedan vidare, så kommer du att hitta en gammal kvinna, och stanna inte där då! Gå igen, så kommer du att hitta en riktigt gammal kvinna, stanna inte där!” Och hela tiden medan jag pratade, så gick vi genom snön. Och jag sa: ”Gå tills du hittar min Hustru! Och då du hittar min Hustru, så stanna där!” Och han sa, att han tittade, och vi var ute ur snön, i öknens. Och jag hade försvunnit. Och han såg sig tillbaka, och han såg sin hustru pumpa vatten ur en brunn, och någon predikant drog i henne för att dra bort henne från pumpen. Hon tittade på honom. Och han vaknade upp.

¹⁶⁹ Här är tolkningen av din dröm. Och jag kunde ha berättat den för dig den där kvällen, men jag bara vände mig bort. Så Zippora och en gammal kvinna och en annan riktigt, riktigt gammal kvinna, det är kyrkor. Förstår du? Och Zippora var faktiskt Mose hustru, Zippora, och vi märker, att jag sa till honom, att han inte skulle stanna hos dem, oavsett hur gamla de var. De var organisationer. Stanna inte hos dem! De har levt sin tid. Men när han kommer till min Hustru, som är min Församling,

som Jesus Kristus har sänt mig, den här i den här yttersta tiden, och här är Den, ”Stanna där!” Och jag hade farit västerut.

¹⁷⁰ Sedan syster Steffy. Hon kanske inte är här, för hon har varit på sjukhuset. Jag vet inte var. . . Är syster Ste- . . .? Ja, här är hon. Syster Steffy kommer till mitt hus för att be, innan hon åkte till sjukhuset för operation, att Gud skulle hjälpa henne och välsigna henne. Och det gjorde Han verkligen.

Och hon sa: ”Jag hade en underlig dröm, broder Branham.”

Jag sa: ”Jaha?”

¹⁷¹ Och hon sa: ”Jag drömde att jag var ute i Västern. Och jag. . .” Det där är den sjätte. Och hon sa: ”Jag drömde att jag var ute i Västern, och har ett böljande område. Och då jag tittade, där jag stod på en kulle, var där en riktigt gammal man med långt, vitt skägg, och det hår, som han hade, hade vuxit ner över hans ansikte. Och han hade något vitt plagg omkring sig”, sa hon, ”vinden blåste på det.” Jag tror att det där är riktigt, syster Steffy, så där. Och hon sa: ”Jag fortsatte att närma mig. Han stod uppe på en bergstopp och tittade österut.” Och hon sa: ”Jag undrade: ”Vem är den här gamle mannen?”” Och hon gick närmare, närmare. Och när hon kom närmare, kände hon igen, vem det var. Det var den odödlige profeten Elia, som stod där uppe och tittade mot Östern.

¹⁷² Hon sa: ”Jag måste träffa honom.” Hon hade ett behov. Och hon sprang upp på kullen och föll ner där för att tala med honom, i namnet Elia. Och hon sa, att då hon talade. . . Hon hörde en röst som sa: ”Vad vill du, syster Steffy?” Och det var jag.

¹⁷³ Din dröm gick i uppfyllelse just där, syster Steffy. För omedelbart därefter hade jag farit till Louisville. Det hon behövde, var bön. Förstår ni? Och hon klarade sig bra på sjukhuset, och tecknet att jag gick västerut och tittade österut efter min hjord. Lagg märke till det här! Då. . .

¹⁷⁴ Jag for till Louisville. Och då jag kom tillbaka, började jag liksom köra in i grinden, och det var stubbar slängda där, över min grind. Herr Goynes från staden, på gatan här, gick uppför gränden. Han sa: ”Billy, kom hit.” Han sa: ”Du måste flytta dina grindar osv., staketet, stenstängslet och grindarna.”

Jag sa: ”Jaså, okej, Bill.” Jag sa: ”Jag ska — jag ska göra det. När?”

¹⁷⁵ Han sa: ”Jag ska tala om det för dig. Jag ska låta dig veta när.” Jag sa: ”Direkt den första dagen på året ska de börja göra det.”

Jag sa: ”All right.”

¹⁷⁶ Så jag började gå tillbaka in i huset, och hustrun sa: ”Jag måste fara till affären med det samma.” Och jag gick nerför vägen. Och en pojke, Raymond King, som är stadsingenjör. Jag kallade honom alltid för ”Ler-Öra.” För då vi var små barn och simmade tillsammans slog han en kille i örat med en lerklump.

Och vi kallade honom alltid för "Ler-Öra." Han bor precis nedför gränden från mig, ungefär — ungefär den andra dörren nedanför broder Wood.

Och så sa jag: "Ler, kom hit en minut!"

Han sa: "Okej, Billy." Och han kom dit bort.

Jag sa, "Den där pålen, som du slog ner?"

¹⁷⁷ Han sa, "Billy, de kommer att ta alltsammans." Han sa: "Alla de här träden, de här staketet och allt annat måste flyttas."

¹⁷⁸ Jag sa, "Men ingenjören sa till mig, att min egendom kommer i mitten av gatan."

¹⁷⁹ Han sa: "Ja, men de kommer att utvidga den. De kommer att ta den i alla fall." Han sa: "Min också."

¹⁸⁰ Jag sa: "Nåväl, broder Wood är — är stenarbetare, och", sa jag, "jag ska — jag ska bara be honom att flytta tillbaka den."

¹⁸¹ Han sa: "Billy, rör den inte! Låt entreprenören göra det! Det är väl pastorsbostaden?"

Jag sa: "Ja, sir."

Han sa: "Låt honom göra det." Han sa: "Du vet vad jag menar."

Jag sa: "Ja."

¹⁸² Jag vände mig bort och så där fort kom jag på någonting. [Broder Branham knäppte med fingret — Utg.] Jag gick hem, gick in i mitt arbetsrum, tog upp den där boken, och där var det. Det var inte betongblock, det var stenar. Jag sa: "Meda, gör dig redo."

¹⁸³ Sex drömmar i rad, och sedan lades synen ovanpå det. "När de här sakerna sker, vänd dig västerut."

¹⁸⁴ Jag ringde Tucson. Broder Norman har ett ställe. Jag vet inte vart jag ska fara. Jag vet inte vad jag ska göra. Jag är bara i en . . . Jag står stilla. Jag vet inte vad jag ska göra. Jag lämnar ett hem, som jag inte behöver betala hyra för. Min lön är hundra dollar i veckan. Och jag måste nästan betala hundra dollar i månaden för ett hus. Jag är här hos mina bröder och systrar, där jag är älskad. Och jag ska fara, jag vet inte vart. Jag vet inte varför. Jag kan inte tala om för er varför. Men det är bara en sak, som jag vet, det är att följa, det Han säger att jag ska göra. Jag vet inte, vet inte vart jag ska vända mig, vad jag ska göra. Det är inte min . . .

¹⁸⁵ Jag antar, att Abraham kände det så, då Han sa till honom: "Gå över, över floden." Han visste inte, vad han skulle göra annat än att bo som främling, att avskilja sig. Jag visste inte, vad jag skulle göra.

¹⁸⁶ Förra lördagsmorgonen, för en vecka sedan i går, omkring klockan tre på morgonen, hade jag gått upp och druckit litet vatten och lagt täcket över Joseph i hans rum. Och sedan kom

jag tillbaka och hade just lagt mig ner. Jag somnade. Och då jag somnade . . . Jag tar med de här små drömmarna osv., så att ni ska få se bakgrunden till det, som jag tänker säga. Jag — jag la täcket över Joseph och jag gick tillbaka och la mig ner och somnade. Och jag drömde en dröm.

¹⁸⁷ Och jag drömde, att jag såg en man som skulle vara min far, fastän han var en stor, stor man. Och jag såg en kvinna, som skulle vara min mor, men hon såg inte ut som min mor. Och den här mannen var mycket elak mot sin hustru. Och han hade en trekantig klubba, som han hade huggit till av det här träet. Och det utgjorde en . . . Ni vet, ett vedträ, från en stock, ni vet, det blir som en trekantig klubba. Och varje gång den här kvinnan började resa sig upp, tog han henne bara i kragen och slog henne i huvudet och slog henne medvetslös. Och sedan låg hon där och snyftade och grät, och så började hon resa sig upp igen. Han gick omkring, stolt, med bröstet utspänt, en stor, stor man. Och när hon skulle resa sig upp igen, skulle han ta henne i kragen och ta den här trekantiga klubban och slå henne i huvudet med den och släppa ner henne. Gå tillbaka och spänna ut bröstet, som om han hade gjort någonting stort.

¹⁸⁸ Och jag stod där utanför och tittade på det. Jag tänkte: ”Jag kan inte ge mig på den mannen. Han är för stor. Och så ska han ju vara min pappa, men han är inte min pappa.” Och jag sa: ”Han har inte rätt att behandla den där kvinnan så där.” Och jag blev liksom litet upprörd över honom. Så då, helt plötsligt fick jag tillräckligt med mod, och jag gick över till honom, och tog honom i kragen och vände om honom. Och jag sa: ”Du har ingen rätt att slå henne.” Och då jag sa det, växte musklerna. Jag såg ut som en jätte. Och mannen tittade på de där musklerna och då blev han rädd för mig. Och jag sa: ”Om du slår henne igen, så får du med mig att göra.” Och han tvekade liksom att slå henne igen. Och så vaknade jag upp.

¹⁸⁹ Och jag låg där en liten stund. Jag tänkte: ”Vad är det där? Märkligt att jag skulle drömma om den där kvinnan.” Och strax på ögonblicket kom Han. Jag fick tolkningen.

¹⁹⁰ Kvinnan representerar världens, hela världens kyrka av idag. Jag föddes mitt i den här röran, och här är jag. Hon ska vara ett slags — mor till . . . Om hon var en sköko-moder, men ändå föddes jag rätt in i det. Och . . . Hennes man är de samfund, som styr henne. Den trekantiga klubban, som hon fick, är det där treeniga dopet i falska namn, så att varenda gång hon börjar resa sig upp, församlingen, för att acceptera Det, slår han ner henne med den. Och naturligtvis, då han var så stor, vände jag mig om och blev lite rädd för honom. Och sedan rusade jag på honom ändå, och musklerna var trons muskler. Det där fick mig att tänka: ”Om Gud är med mig och kan ge mig muskler, så låt mig stå upp för henne! ’Sluta att slå henne!’”

¹⁹¹ Det måste ha varit klockan tio på dagen, när min hustru försökte komma in i rummet, och det hände. Jag kom in i en syn den där morgonen, och på något sätt. . . Kom nu ihåg, att det inte var en dröm!

¹⁹² Det är skillnad mellan drömmar och syner. Drömmar är när man somnar. Syner är när man inte somnar. Vi är födda så. En vanlig människa, då hon drömmer, är det i hennes undermedvetna. Och hennes undermedvetna är långt borta från henne. Hennes sinnen är aktiva, så länge som hon är i sitt vanliga medvetande. I det här medvetandet är man normal, man ser, smakar, känner, luktar, hör. Men när man är i sitt undermedvetna, då man sover, varken ser, smakar, känner, luktar eller hör man. Men då man drömmer, finns det något som gör, att man återvänder tillbaka till det här medvetandet. Det finns ett minne, så att man minns någonting, som man drömde om för flera år sedan. Den vanliga människan är på det sättet.

¹⁹³ Men då Gud förutbestämmer någonting, så är det här undermedvetna inte långt borta härifrån för siaren, utan båda medvetandena är tillsammans. Och siaren, i en syn somnar han inte. Han är fortfarande vid sina sinnen och ser det.

¹⁹⁴ Jag förklarade det där för några doktorer här om dagen. Och de reste sig upp och sa: "Underbart. Har aldrig ens tänkt på någonting sådant." Då jag gjorde ett personlighetstest, sa de att jag. . . De hade aldrig sett något liknande. Förstår ni? "Ja," sa de, "det händer någonting med dig." Och jag sa: "Jag sa ju det." Han sa: "Så är det, exakt." Förstår ni?

¹⁹⁵ De två medvetandena sitter alldeles nära varandra. Det är inget, som jag skulle kunna göra, och det gör inte mig till något mer än någon annan. Det är bara så, att Gud gjorde det så. Man somnar inte. Man är just här, precis liksom en sömn. Man står här och tittar ut, *så här*.

¹⁹⁶ Och ni har sett det allesammans, runt om i världen. Man somnar inte. Då jag står här på plattformen och talar till människorna, hör ni mig gå in i syner och komma tillbaka. När jag åker i en bil med er, var som helst annars, och talar om för er saker, som kommer att hända, och det slår aldrig fel, har aldrig gjort det. Har någon någonsin sett det slå fel? [Församlingen säger: "Nej." — Utg.] Nänämensan. Det kan inte slå fel. Det slår inte fel, så länge som det är Gud. Lagg märke till det! Precis på plattformen, tusentals gånger, framför tiotusentals människor, till och med på andra språk, som jag inte ens kan tala, ändå slår det inte fel. Förstår ni? Det är Gud!

¹⁹⁷ I den här synen, nu, rättare sagt då jag talade, tittade jag och jag såg någonting underligt.

¹⁹⁸ Det verkade nu, som om min lille son Joseph var vid min sida. Jag talade med honom. Om ni tittar riktigt noga på synen nu, så får ni se, varför Joseph stod där.

199 Och jag tittade, och där fanns en stor buske. Och i den här busken i en — i en skock fåglar, pyttesmå fåglar, omkring en halv tum långa och en halv tum höga. De var små veteraner. Deras små fjädrar var utslitna. Och det var ungefär två eller tre på den översta grenen, sex eller åtta på nästa gren, och femton eller tjugo på nästa gren, de var i form av en pyramid. Och de där små kamraterna, små budbärare, och de var ganska ordentligt utslitna. Och de tittade österut.

200 Och jag befann mig i Tucson, i Arizona, i synen, för det var med avsikt gjort så, för att Han inte ville, att jag skulle missa att se, var det var någonstans. Jag plockade bort en kardborre av mig, från öknen. Och jag sa, ”Nu vet jag, att det här är en syn, och jag vet, att jag är i Tucson. Och jag vet, att de där små fåglarna där representerar någonting.” Och de tittade österut. Och helt plötsligt fick de lust att flyga, och iväg for de, österut.

201 Och så snart de hade lämnat oss, kom en flock större fåglar. De såg ut som duvor, med spetsiga vingar och liksom gråfärgade, lite ljusare färgade än de här första små budbärarna var. Och de kom österut, snabbt.

202 Och knappt hade de försvunnit ur min åsyn, så vände jag mig åter om för att titta västerut, och där hände det. Det var en explosion som faktiskt skakade hela jorden.

203 Missa inte det här, nu! Och ni på bandet, försäkra er om, att ni får tag i det här rätt!

204 Först en explosion. Och jag tyckte att det lät som en ljudbang, eller vad man nu kallar det, då flygplan far genom ljudvallen, och ljudet kommer tillbaka till jorden. Det bara liksom skakade, dånade, allting. Så det kunde ha varit en — en — en stor åskknall och blix, liksom. Jag såg inte blixten. Jag hörde bara den där stora smällen som kom, som lät som om den var söderut från mig, bort mot Mexico.

205 Men den skakade jorden. Och då den gjorde det, tittade jag fortfarande västerut. Och långt bort i Evigheten såg jag en klunga av någonting komma. Det såg ut som om det kunde ha varit små prickar. Det kunde ha varit minst fem och högst sju. Men de var i form av en pyramid, som de här budbärarna som kom. Och då den gjorde det, lyfte den allsmåttige Gudens Kraft upp mig för att möta Dem.

206 Och jag kan se Det. Det har aldrig lämnat mig. Åtta dagar har gått, och jag kan inte glömma det ännu. Jag har aldrig haft något, som har bekymrat mig så, som det där har gjort. Min familj kommer att tala om det för er.

207 Jag kunde se de där Änglarna, de där bakåtriktade vingarna, de färdades snabbare än ljudet kunde färdas. De kom från Evigheten, i en bråkdel, liksom ett ögonblick. Inte tillräckligt för att blinka, bara ett blänk, så var De där. Jag hade inte tid att räkna. Jag hade inte tid till mer än att bara titta. Måktiga,

stora, starka Änglar, snövita, med vingar och huvuden. Och De var: "Huiitt-huiitt!" Och då det skedde, fångades jag upp i denna pyramid-konstellation.

²⁰⁸ Och jag tänkte: "Nu är det färdigt." Jag var helt avdomnad. Och jag sa: "Å, oj! Det här betyder, att det kommer att bli en explosion, som kommer att döda mig. Jag är vid slutet av min väg nu. Jag får inte tala om det för de mina, då den här synen försvinner. Jag vill inte, att de ska få veta det. Men den himmelske Fadern har nu låtit mig veta, att min tid är slut. Och jag ska inte tala om det för min familj, så att de behöver oro sig för mig: 'För han kommer att gå bort.' Och de här Änglarna har kommit för att hämta mig, och jag kommer att dödas ganska snart nu i något slags explosion."

²⁰⁹ Då kom det till mig, medan jag var i den här konstellationen: "Nej, det är inte så. Om det skulle ha dödat dig, skulle det ha dödat Joseph." Och jag kunde höra Joseph ropa på mig.

²¹⁰ Nåväl, då vände jag mig om igen. Jag tänkte: "Herre, Gud, vad betyder den här synen?" Och jag undrade.

²¹¹ Och sedan kom det till mig, (ingen röst) det bara kom till mig. "Å! Det där är Herrens Änglar, som kommer för att ge mig mitt nya uppdrag." Och då jag tänkte det där, räckte jag upp mina händer och jag sa: "Å, Herre, Jesus, vad vill du, att jag ska göra?" Och synen lämnade mig. På nästan en timme kunde jag inte känna någonting.

²¹² Ni människor vet nu, vad Herrens välsignelser är. Men Herrens Kraft är någonting helt annat, Herrens Kraft på den här sortens platser. Jag kände Den många, många gånger tidigare i syner, men aldrig på det där viset. Det känns som en vördnadsfull fruktan. Jag var så rädd, att jag blev förlamad, i de här Varelsernas närhet.

²¹³ Jag säger Sanningen. Som Paulus sa: "Jag ljuger inte." Ni har aldrig ertappat mig med att säga något fel om någonting sådant. Någonting är på väg att hända.

²¹⁴ Så efter en stund sa jag: "Herre, Jesus, om jag ska dödas, så låt mig veta det, så att jag inte talar om det här för de mina! Men om det är något annat, så låt mig veta det!" Men ingenting svarade.

²¹⁵ Efter att Anden hade lämnat mig, ungefär en halvtimme antar jag eller mer, sa jag: "Herre, om det då är så, att jag kommer att dödas, och du är färdig med mig på jorden, och — och jag kommer att tas Hem nu, vilket är fint, om det är så. Det är all right. Så", sa jag, "om det är så, så låt mig veta det! Sänd tillbaka din Kraft över mig igen, så vet jag, att jag inte ska tala om det för de mina eller någon annan, för du tänker komma och hämta bort mig." Och jag... Och ingenting hände. Och jag väntade en stund.

216 Då sa jag: ”Herre, Jesus, om det inte betydde det, och det betyder att Du har något för mig att göra, och att det kommer att avslöjas för mig senare, så sänd Din Kraft.” Och Den tog mig nästan ut ur rummet!

217 Jag fann mig någonstans i ett hörn. Jag kunde höra min hustru någonstans försöka ruska i en dörr. Dörren till sovrummet var låst. Och jag hade en Bibel uppslagen, och den . . . Vad det stod, vet jag inte, men jag tror, att det var i Romarbrevet, 9:e kapitlet, sista versen:

. . . Se, jag lägger i Sion en hörnsten, en stötesten, en dyrbar hörnsten, och den som tror på honom ska inte behöva skämmas.

218 Och jag tänkte: ”Det är underligt, att jag skulle läsa det där.” Anden bär mig fortfarande, i rummet! Jag slog igen Bibeln och stod där.

219 Jag gick bort till fönstret. Klockan var ungefär tio på dagen eller mer. Jag räckte upp mina händer och jag sa: ”Herre, Gud, jag förstår inte. Detta är en egendomlig dag för mig. Och jag är nästan utom mig.”

220 Jag sa: ”Herre, vad betyder det där? Låt mig läsa det igen, om det är du.” Det här låter barnsligt, nu. Och jag tog upp Bibeln och slog upp den. Där var det igen, på samma ställe, Paulus säger till judarna, att de försökte . . . Sa till romarna, att judarna försökte ta emot Det genom gärningar, men att det är genom tron, som vi tror på Det.

221 Ja, det har varit en fruktansvärd tid sedan dess. Nu ser ni, var jag står. Jag vet inte, vad som händer. Jag vet inte, vad jag ska säga.

222 Men låt mig nu, nu, från och med nu, under de närmaste, ungefär femton, tjugo minuterna, låt mig försöka säga någonting här nu! Kom ihåg, inte en enda gång har de här synerna någonsin slagit fel. Nu kommer jag att ta Skrifterna för ett ögonblick, om ni lägger märke till det, i Uppenbarelseboken, det 10:e kapitlet. Låt mig nu säga detta! Om synen är enligt Skriften, kan den bara tolkas av Skriften. Och så vill jag, att ni lägger tillsammans det här.

223 Och ni, som är här nu och ni, som är på bandet, se till att ni säger det här på samma sätt, som jag säger det, för det skulle väldigt lätt kunna missförstås!

224 Har ni bråttom? [Församlingen säger: ”Nej.” — Utg.] All right. Bara . . . Jag tackar er, för att ni är så tysta och trevliga.

”Den sjunde ängeln”, nu . . .

225 Mina herrar, (som jag titulerar det här) är nu det här ett tecken på den yttersta tiden? Var lever vi? Vilken tid på dygnet är det? Liksom den trötte brottaren, som natten igenom går upp

och och slår på klockan, och tänder ljuset för att titta och se efter, vad den är, är min bön: ”Gud, låt oss tända Ljuset!”

226 Jag står på en fruktansvärd plats, om ni bara visste! Kom ihåg, jag säger er i Herrens Namn, att jag har sagt er sanningen, och någonting är på väg att hända.

227 Jag vet inte. Ni som är på bandet nu, få tag i det där! Jag vet inte. Jag ska försöka. Det som kom till mig i går, då jag satt i mitt arbetsrum, jag säger inte att det här är sanningen. Det var bara något, som rörde sig i mitt hjärta, där jag har gått fram och tillbaka på golven.

228 Jag — Det var meningen, att jag skulle fara ner, få litet ledigt och komma ner tillsammans med Charlie och gå på jakt med honom en dag, innan vi var tvungna att skiljas från varandra.

229 Låt mig säga, att eftersom jag far västerut, är det inte så, att jag lämnar det här tabernaklet. Det här är den församling, som Herren Gud gav mig. Här är mitt högkvarter. Det är här jag håller till. Jag far bara i lydnad för en befallning, som jag har fått genom en syn. Min son Billy Paul kommer att förbli min sekreterare. Mitt kontor kommer att vara här i den här kyrkan. Med Guds hjälp kommer jag att vara här då det är . . . Då den här saken är avslutad, att predika de Sju Inseglen. Och alla ljudband som jag gör, eller vad som helst annat, kommer att göras just här i den här kyrkan. Och just här är, så vitt jag vet, den plats, där jag kan predika med större frihet än jag kan någon annanstans i världen, eftersom det finns en grupp människor här, som tror och är hungriga och håller fast vid det. Och det här känns som hemma för mig. Det här är den platsen. Och om ni lägger märke till det, så sa drömmarna samma sak, ser ni, där Maten är.

230 Men nu vet jag inte, vad som ligger i framtiden, men jag vet, vem som håller i framtiden. Det är huvudsaken.

231 Gud, om jag har fel nu, så förlåt mig, och stäng då min mun, Herre, för vad som helst, som inte skulle vara Din vilja. Jag gör det här, bara för att jag är imponerad, Herre. Må människorna förstå det! Bara imponerad.

232 Anledningen till att jag tror, att tolkningen aldrig kom omedelbart, det var på grund av Guds suveränitet, eftersom jag tror att det är utskrivet här i Bibeln åt mig. Och om det då är enligt Skriften, då är det bara Skriften, som kan tolka det. Och om det här är sant, broder, syster, så vill jag inte skrämma er, men det är bäst, att vi är mycket försiktiga nu. Vi är på väg att . . . Någonting kommer att hända. Och jag säger det här med vördnad och Gudsfruktan. Och om ni tror att jag skulle stå här . . . Och ni människor, som till och med tror, att jag är profet, jag gör inte anspråk på att vara det.

233 Min känsla var denna. Na- . . . Förra året sa jag: ”Jag . . . Det enda jag har sett är, att väckelsen är över i nationerna, eller i den här nationen i alla fall.” Jag gjorde en evangelisationsturné.

Många av er följde med mig. Å, den var all right. Vi hade härliga stunder, fina möten, massor av åhörare, men den slog bara inte igenom.

²³⁴ I år ska jag fara på en missionsturné. Så snart jag kan, ska jag fara till Afrika, Indien och runt om i världen, om jag kan, på en ny missionsturné.

²³⁵ Om det inte fungerar, så ska jag varken ta vatten eller mat, och jag ska klättra upp i några av de höga bergen där borta, och jag tänker stanna där, tills Gud svarar på något sätt. Jag kan inte leva så här. Jag kan bara inte fortsätta.

²³⁶ Detta kan kanske vara svaret här. Jag vet inte. ”Tills Han förändrar mig”, Minns ni synen för ungefär tre veckor sedan, ”då jag stod i solen och predikade för församlingen”? Ni var allesammans här i söndags. Många söndagar, ni människor här, som får ljudbanden och — och är här när de görs, ni förstår de här sakerna. För nu kommer jag bara att träffa de här ställena, och ni ger akt på det. Precis varenda liten del av det, som har sagts, passar rakt in i det här, så det måste vara tolkningen. Jag vet inte. Det är därför jag säger: ”Mina herrar, är det så här, det är?”

²³⁷ Jag tror, att ”den sjunde ängeln” i Uppenbarelseboken 10 är den sjunde församlingstidsålderns budbärare i Uppenbarelseboken 3:14. Kom ihåg det! Låt mig nu läsa! Ska se, var jag kan läsa. Nu var det här den sjunde ängeln.

*Men i den sjunde ängelns rösts dagar, (7:e versen)
då han ska börja ljuda, skulle Guds hemlighet vara
fullbordad, som han har tillkännagivit för sina tjänare
profeterna.*

²³⁸ Nu lägger ni märke till, att det här var en ängel. Och det är den sjunde församlingstidsålderns ängel, för det står här, att det är ”den sjunde ängeln” från den sjunde församlingens tidsålder. Jag fann, att om man vill se, vem... Var ängeln är, Uppenbarelseboken 3:14, så är det ”ängeln till Laodiceas församling”.

²³⁹ Nu kommer ni ihåg, då det där omtalades där, änglarna och församlingstidsåldrarna. Och i det här nu kommer det att passa in precis i de Sju Inseglen, som vi kommer att tala om. Och de Sju Inseglen, som vi försöker tala om, när de kommer den här gången, är de Sju skrivna Inseglen. Och de här Sju Inseglen är, som ni vet, just uppenbarelsen om de sju församlingarnas sju änglar. Men det finns sju andra Insegel som är på Bokens baksida, De är utanför Bibeln. Lagg märke till det! Vi kommer att komma fram till det om en liten stund.

²⁴⁰ Innan jag nu börjar med det här, är ni trötta? Vill ni stå upp, ändra ställning? [Församlingen säger: ”Nej.” — Utg.] Lyssna nu noga!

241 Den sjunde ängeln i Uppenbarelseboken 10:7 är den sjunde församlingstidsålderns budbärare. Förstår ni? Titta nu! "Och i de dagar . . ." Titta nu här!

Men i den sjunde ängels rösts dagar, när han ska börja ljuda, ska Guds hemlighet vara fullbordad, . . .

242 Låta ljuda, nu, den här budbäraren, den sjunde ängeln här, låter sitt Budskap ljuda till Laodiceas församling. Lägg märke till typen av hans Budskap! Det var nu inte till den förste ängeln, han fick inte Det, den andre ängeln, tredje, fjärde, femte, sjätte. Utan det är den sjunde ängeln, som fick denna typ av Budskap. Vad var det? Lägg märke till hans typ av Budskap: "Att avsluta alla Guds hemligheter, som är skrivna i Boken"! Den sjunde ängeln nystar upp alla hemligheter, som ligger med lösa ändar överallt i de här organisationerna och samfunden. Den sjunde ängeln samlar ihop dem och avslutar hela hemligheten. Det är vad Bibeln säger: "Avslutar den skrivna Bokens hemlighet."

243 Låt oss nu notera några av de här hemligheterna, och om ni vill skriva ner dem. Först ska jag ta det, som Scofield säger här, i Matteus 13. Om ni vill skriva ner några av dem, om ni inte har en Scofield-bibel, kan ni läsa, vad han tror, att några av hemligheterna är. Nu, i den 11:e versen:

Och han svarade och sa till dem: Eftersom det är givet åt er (Hans lärjungar), eftersom det är givet åt er att känna till himmelrikets hemligheter, men inte åt dem, men åt dem är det inte givet.

244 Hemligheterna, här är "hemligheten". En hemlighet är Skriften, det är en tidigare gömd Sanning, nu gudomligt uppenbarad, men (där det är) ett övernaturligt element, som fortfarande återstår, trots uppenbarelsen. De större hemligheterna och de stora hemligheterna är:

245 Nummer ett, Himmelrikets hemlighet. Det är det, som vi talar om nu. 13, Matteus 13:3-50.

246 Den andra hemligheten är nu hemligheten om Israels blindhet under den här tidsåldern. Romarbrevet 11:25 med sammanhang.

247 Den tredje, tredje hemligheten är hemligheten om borttryckelsen av de levande heliga vid slutet av den här tidsåldern. Första Korintierbrevet 15, och även Tessalonikerbrevet 4:14 till 17.

248 Den fjärde, hemligheten om den nytestamentliga Församlingen som en enda Kropp, sammansatt av både judar och hedningar. Efesierbrevet 3:1 till 11, Romarbrevet 16:25 och även Efesierbrevet 6:19, Kolosserbrevet 4:3.

249 Den femte hemligheten är om Församlingen som Kristi Brud. Efesierbrevet 5:28 till 32.

²⁵⁰ Den sjätte hemligheten är om den levande Kristus, densamme igår, idag och i evighet. Galaterbrevet 2:20 och Hebreerbrevet 13:8 och många liknande ställen.

²⁵¹ Den sjunde hemligheten är om Gud, ja, Kristus som den levandegjorda fullheten av Gudomen förkroppsligad, i vilken all gudomlig visdom. . .

²⁵² . . . och gudsfruktan har återlämnats åt människan.

²⁵³ Den nionde hemligheten är orättfärdighetens hemlighet, som finns i Andra Tessalonikerbrevet osv.

²⁵⁴ Den tionde hemligheten är om de sju stjärnorna i Uppenbarelseboken 1:20 Vi har just gått igenom det, "De sju församlingarnas sju stjärnor, de sju budbärarna" osv.

²⁵⁵ Och den elfte hemligheten är hemligheten Babylon, skökan. Uppenbarelseboken 17:5 till 7.

²⁵⁶ Det där är några av de hemligheter, som det är meningen, att den här ängeln ska avsluta, hela "hemligheten", alla Guds hemligheter.

Och de andra, och jag får säga detta med vördnad, och inte anspela på mig själv, utan hänvisa till Guds Ängel:

²⁵⁷ Ormens säd, den har varit en gömd hemlighet genom alla år.

²⁵⁸ Nåden, som är upprättad, inte onåd utan verklig, sann nåd.

²⁵⁹ Ingenting sådant som ett evigt, brinnande helvete. Man kommer att brinna i miljontals år. Men allt, som var evigt, hade aldrig någon början eller något slut, och helvetet skapades.

Alla dessa hemligheter!

²⁶⁰ Hemligheten om Den Helige Andes dop utan förnimmelse, men Kristi Person utför i en samma gärningar, som Han gjorde.

²⁶¹ Vattendopets hemlighet. Där den extrema trinitarianismen har infört titlarna "Fader, Son, Helig Ande" i det. Och Gudomens hemlighet, som förverkligas i dopet i "Jesu Kristi" Namn, enligt Uppenbarelseboken, som Församlingen i den här tiden skulle ta emot.

Där är några av hemligheterna.

²⁶² Eldstoden kommer tillbaka. Amen! Det är den saken, som ska äga rum, och vi ser det.

Å, så vi skulle kunna fortsätta att nämna hemligheterna!

²⁶³ Att få se den Eldstod, som ledde Israels barn, samma En som slog ner Saulus på hans väg ner till Damaskus! Och samma En som kommer med samma Kraft, som gör samma saker och uppenbarar samma Ord och håller fast vid Bibeln Ord för Ord!

²⁶⁴ Att man lät basunen ljuda, betyder "Evangeliets" basun. Och att man lät basunen ljuda i Bibeln, betyder: "Gör er redo för ett Skriftenligt krig!" Får ni ner det? Skriftenligt krig!

265 Paulus sa, om ni vill skriva ner det här, Första Korintierbrevet 14:8. Paulus sa: ”Om basunen ger ett obestämt ljud, hur ska en människa kunna veta, vad man ska förbereda sig på?” Och om den inte har ett Skriftenligt ljud, ett bekräftat, en – en bekräftelse av Guds Ord som har uppenbarats, hur ska vi kunna veta, att vi är i den yttersta tiden?

266 Om det står, att de tror, att Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet, men förnekar Hans tecken och under, som hela naturens rike trodde Honom om, och hela Församlingen trodde på Honom genom detta, hur ska vi veta hur vi ska förbereda oss?

267 Någon har kommit fram med en karta och ritat ut alltsammans, och någon har kommit fram med en annan sak och ritat ut allt *detta*, tvärtemot *den här*. Några har kommit fram och sagt att *det här* är Det, och återkommer till *detta*. Och andra har skrivit böcker och liknande saker.

268 Men Gud kommer i Sin uppståndelses Kraft! Och vem ska tala emot Den? Om Jesus Kristus är densamme i går, i dag och i evighet, gör Han samma sak, som Han gjorde i går i dag och för evigt. Det är, vad det är meningen, att den här ängeln ska göra, ta itu med de där hemligheterna, de där lösa ändarna, som människorna springer ut på.

269 Lägg märke till att om den ger ett obestämt ljud, som inte är enligt Skriften, vem kan då förbereda sig? Men en basun, märkte ni, att i var och en av de där tidsåldrarna, då jag talade med er om hur församlingen kom in, var det en basun, som ljöd, ett Insegel som revs loss. Och en basun betyder krig. Om den inte ger ett Skriftenligt ljud, hur blir det då?

Men låt mig påminna er om det här! Missa det inte nu!

270 Lägg märke till, att varje församlingstidsålder hade sin budbärare! Det vet vi. Paulus var den förste budbäraren. Och när den första basunen ljöd och det första Inseglet revs loss, var Paulus den förste budbäraren, som vi fann, och vad gjorde han? Förklarade krig mot (vad?) den ortodoxa församlingen, för att de inte trodde på det messianska tecknet, som Jesus hade gett dem. Å, de borde ju ha känt igen det. De borde ha känt igen Honom.

271 Kom ihåg att Paulus kom vid tidsålderns slut. Alla budbärarna kommer i slutet av tidsåldern. Det är i ändens tid, som de här sakerna framförs.

272 Paulus kände till Skrifterna och visste, att Jesus var Messias, och han svedde de där synagogorna från plats till plats, med Skrifterna, och kördes ut ur varenda en av dem. Tills han slutligen skuddade dammet av sina fötter och vände sig till hedningarna. Vad var det? En basun ljöd, en ängel, en budbärare, stod där med Ordet! Oj, oj! Missa inte det där nu! Ordet! Och Paulus med den oförfalskade tolkningen av Guds Ord svedde varenda en av de där synagogorna. Det kostade honom hans liv.

273 Hur skulle vi inte kunna gå fram till Irenaeus, budbäraren till nästa församlingstidsålder!

274 Och den helige Martin, nästa församlingstidsålder, då de började få Nikolaïternas lära, den började komma in. Och de svedde den tidsåldern. Den helige Martin svedde sin tidsålder.

275 Och sedan Luther, den femte budbäraren, han svedde den katolska kyrkan med Guds Ord. ”Den rättfärdige ska leva av tro”, sa han. ”Och *det här* är inte Kristi bokstavliga kropp”, och så kastade han nattvarden på golvet, och gick ut och svedde den katolska kyrkan. Den basunen ljöd rätt. Är det riktigt?

276 John Wesley reste sig upp under den anglikanska kyrkans tid. ”Å”, sa de, ”det finns ingen anledning att ha väckelseserier längre”, och det gick i frö. Men John Wesley stod upp med budskapet om nådens andra verk, helgelsen, och han svedde den där anglikanska kyrkan med en Evangeliets basun och beredde sig på krig. Det är riktigt. Han gjorde det.

277 Nu är vi i den laodiceiska tidsåldern, när de återigen har bildat samfund. Metodister, baptister, presbyterianer, lutheraner, pingstvännen. Och vi väntar på en profet, som ska komma och sveda den här tidsåldern och vända dem tillbaka från sin orättfärdighet.

278 Om nu detta har varit trenden hela vägen fram genom tidsåldern, kommer Gud då att ändra Sin trend i den här tiden? [Församlingen säger: ”Nej.” – Utg.] Han kan inte ändra den. Han måste gå den vanliga vägen.

279 Och kom ihåg, att den här budbäraren var den sjunde ängeln, och han skulle ta alla hemligheterna och samla in dem. Lägg märke till, att den sjunde ängeln skulle sveda den rika, laodiceiska, församlingen! ”Jag är rik, rik på ägodelar och behöver ingenting.” Han sa: ”Du är ett eländigt vrak, fattig, blind, naken, och vet inte om det.” Det var hans Budskap.

280 Å, Gud, sänd oss en orädd profet med SÅ SÄGER HERREN, så att Guds bekräftade Ord kommer att tränga igenom det och bevisa, att han är sänd från Gud! Och då han kommer, kommer han att sveda de där tidsåldrarna. Det kommer han säkert att göra. Han kommer att få den där Laodiceaförsamlingen emot sig. Visst kommer han att göra det. Det gjorde de i alla andra tidsåldrar. Det kommer inte att förändras i den här tidsåldern. Det måste vara samma sak.

281 Lägg nu märke till Laodiceas församling! Laodiceas församlings budbärare (kommer att avsluta), den sjunde ängeln, kommer att avsluta alla de hemligheter, som tidigare har gått förlorade för Sanningen i striderna.

282 Luther stod upp, men han hade inte hela Sanningen. Han hade bara rättfärdiggörelsen. Rätt.

283 En annan budbärare, som hette John Wesley, kom med med helgelsen. Han hade Den inte. Bibeln säger det. Filadelfiaförsamlingen!

284 Sedan kommer den laodiceiska församlingens tidsålder med Andens dop. Men de rörde till alltsammans och gick tillbaka till formalismen, liksom de gjorde från början.

285 Då "Han är att se på som Alfa och Omega", Hans hand ligger åt *ett* håll och åt *ett* håll, "den Förste och den Siste."

Hans Ande föll på Pingstdagen och fyllde den gruppen.

286 Hon utblottades gradvis, tills den mörka tiden kom. De sju gyllene Ljusstakarna, de sju församlingstidsåldrarna, den sista var den, som var längst bort från Honom. Det var tu- . . . , nästan tusen år av den katolska kyrkans mörka medeltid.

287 Luther började kasta nästa ljus, litet närmare Ordet.

Nästa ljus kom litet närmare.

288 Nästa ljus var det laodiceiska. Sedan återvände det till som det var först, gick raka vägen bort in i samma röra, som det var i från början. Förstår ni inte vad jag menar?

289 Titta nu. Det finns en massa förlorad Sanning där ute, (varför?) där andra kompromissade om Sanningen. Men den här sjunde ängeln kompromissar inte om någonting. Han samlar ihop alla de lösa ändarna, samlar ihop dem allesammans. Och då han ljuder, "skulle alla Guds hemligheter vara avslutade." Å! Gud, sänd honom! Alla de gömda hemligheterna avslutades, då han, då Det uppenbarades för honom. Hur då? Om de här är gömda hemligheter, måste mannen vara profet. Och gick vi inte just igenom det och såg, att den profeten, som skulle komma i den sista tidsåldern, skulle vara denne store Elia, som vi har väntat på? För de här hemligheterna, som har gömts av teologerna, måste komma att uppenbaras. Av Gud. Och Ordet kommer bara till profeten, Och det vet vi. Han kommer att vara den andre Elia, som utlovat är. Oj, oj! Det Budskap, som han — som han kommer att ha med sig, kommer att vara hemligheterna, allesammans, alla de här sakerna.

290 Vi har vattendopet. Det är alldeles förvirrat. Det är riktigt. En bestänker. En begjuter. En tar "Fader, Son, Helig Ande." En tar *det här*. En döper tre gånger med ansiktet framåt, för, en gång för en Gud, som heter "Fader", en gång till för en Gud, som heter "Son", ännu en gång för en Gud, som heter "Helig Ande". Den andre säger: "Du har fel. Han måste döpa baklänges tre gånger, på *det där* viset." Och å, vilken röra!

291 Men hela saken är uppklarad, för det finns bara en enda Gud, och Hans Namn är Jesus Kristus. "Och det finns inget annat Namn under Himmelen, genom vilket människor kan bli frälsta." Det finns inte en enda text i Skriften, ingenstans i Bibeln, där någon någonsin döptes på något annat sätt än i Jesu Kristi Namn.

Inte en enda gång har någon i den nya Församlingen, rättare sagt Jesu Kristi Församling, någonsin bestänkts, begjutits eller någonting annat. Inte en enda gång har någon ceremoni använts: "Jag döper dig i Faderns, Sonens och Den Helige Andes namn." Det är trosbekännelser och sådant.

²⁹² Och i kampen för Sanningen har de där ändarna tappats bort, men Gud sa, att de skulle återupprättas igen i den yttersta tiden. "Jag ska återupprätta," säger Herren. Vi gick igenom det där för inte så länge sedan, *Brudträdet*. Det kommer att behövas en profet. Bibeln säger, att han skulle vara här. Det stämmer. Malaki 4 talar om att han kommer att vara här, och vi tror, att han kommer att vara det. Vi väntar på honom. Och vi väntar på hans uppenbarelse, och vi kommer att få se Guds bekräftade Ord.

²⁹³ Det kommer bara att vara några få, som förstår det. "Så som det var på Noas tid, så kommer det att vara vid Människosonens tillkommelse." Vad räddades? Fem själar. . . På Lots tid räddades faktiskt tre. Hustrun började men förlorade. "Så ska det vara vid Människosonens tillkommelse." Det kommer att bli mycket få frälsta, borttryckta i den tiden. En av hemligheterna, den om att Församlingen hämtas upp. Liksom Lot hämtades, liksom Lot togs ut, bort. Noa togs upp, och Församlingen kommer också att tas upp. En gick in, och en gick ut, och den Andra går upp. Förstår ni? Det är exakt, fullkomligt.

²⁹⁴ Ordet kommer. "Boken som är skriven i" är då fullbordad när det här, alla de här hemligheterna, har slutat att ljuda. Låt mig nu läsa det igen, så att ni är säkra! Titta nu:

*Men på den sjunde ängelns rösts tid (den siste ängeln),
då han ska börja ljuda, ska Guds hemlighet avslutas. . .*

²⁹⁵ Men vad är "Guds hemlighet," en av dem? Paulus sa, i Första Timoteusbrevet 3, tror jag det var, sa han: "Utan motsägelse är gudsfruktans hemlighet stor: för Gud uppenbarades i köttet (vi hanterade Honom, såg Honom), togs upp i Härligheten, bevitnades av Änglar, bekräftades här på jorden." Det blev Gud! Visst är det en stor hemlighet, men den är helt och hållet löst. Inte "Fadern, Sonen och Den Helige Ande," tre Gudar, utan en enda Gud i tre ämbeten. Faderskapet, under Moses. Sonskapet, under Kristus. Den Helige Ande, under den här perioden. Samme Guds tre perioder, inte tre Gudar. Hemligheten är avslutad nu. Bibeln säger, att den skulle vara det. Då. . .

²⁹⁶ Jag såg här om dagen, att vetenskapen försöker motsäga mig i vad de brukade säga, när jag sa: "Vem som helst, som trodde att Eva åt ett äpple!" Nu säger deras vetenskap, ni såg en stor rubrik i tidningen häromdagen: "Hon åt en aprikos." Nonsens. Skulle det — skulle det kunna förföra henne? [Församlingen säger: "Nej." — Utg.] Visst inte. Förstår ni? De är bara. . . Det där — det där är, vad Kain trodde, som ni vet, och han hade tagit

med sig samma sak tillbaka, men Gud tog inte emot hans offer. Och rättfärdige Abel, det uppenbarades för honom, att "Det var blod," och han kom med blodet.

Å, Gud, denna församling och den tidsålder, som vi lever i!

²⁹⁷ "Boken som är skriven i" är då fullbordad, då den här ängeln slutar. (Var nu snälla och förstå det här!), då den sjunde ängeln Budskap är fullbordat; Hemligheten om Gudomen, hemligheten om ormens säd, alla de andra hemligheterna om alla de här sakerna.

²⁹⁸ Ewiget sonskap, som de talar om. Hur kan Han vara en evig Son, då Evigheten aldrig börjar och aldrig slutar, och en son är något, som har getts upphov till? Hur kan det gå ihop?

²⁹⁹ Hur kan det finnas ett evigt helvete, då helvetet skapades? Jag tror på ett brinnande helvete. Visst, Bibeln säger så. Men det är till för att förinta. Bibeln säger: "Salig är den, som inte har del i den andra döden." Förstår ni? Ser du, du kommer inte att förintas av den andra döden. Den första är fysisk. Den andra är en andlig död, när allting är slut. "Den själ, som syndar, den själen ska dö." Man kommer att straffas för sina synder, kanske i hundratals år, tusentals år. Men det kan inte finnas ett evigt helvete, eftersom Bibeln säger, att helvetet skapades. Hur kan det skapas och vara evigt? Om det någonsin fanns. . . Bibeln säger: "Helvetet skapades åt djävulen och hans änglar." Och om det då skapades, kan det inte vara evigt. För evigt, vad som helst, som är evigt, hade aldrig någon begynnelse eller någon ände.

³⁰⁰ Det är så, vi aldrig kan dö, för vi fanns alltid. Vi är en del av Gud, Guds avkomma, och Han är det enda eviga, som finns. Amen. Du kan inte dö, mer än Gud kan dö, för du är evig, tillsammans med Honom. Amen! Låt det komma! Halleluja! Börjar liksom tröttna på det här gamla pesthuset i alla fall.

³⁰¹ Lägg märke till "Den skrivna Boken", då den här ängeln fullbordar alla de här lösa ändarnas predikanter som genom striden de kämpade, Luther kämpade, och Wesley kämpade, och pingstvännerna kämpade. "Men det kommer en," säger Bibeln, "som i de dagar då han ljuder, alla dessa hemligheter. . ." Oneness sprang iväg med Jesu Namn, treenighetsanhängarna sprang iväg med Fadern, Sonen, Den Helige Ande, precis som de gjorde vid konciliet i Nicéa, samma sak, båda hade fel. Men nu, mitt på vägen, i Skrifterna, läggs Sanningen fram. Ser ni, var vi är någonstans? Herrens Ängel!

³⁰² Lägg märke till Uppenbarelseboken 5:1. Lyssna på det här nu!

Och jag såg i den högra handen på honom, som satt på tronen, en bok skriven på insidan (skriften var på insidan) och på baksidan, förseglad med sju insegel.

303 Nu finns det skrift på Bokens insida. Men baksidan hade Sju Insegel, på Dess baksida, som inte var skrivna i Boken. Det här är nu uppenbararen, som talar, Johannes. Kom nu ihåg, att Det inte var skrivet i Boken! ”Och på den sjunde ängelns rösts tid ska alla de här hemligheterna, som är skrivna inuti, avslutas.” Det skulle tas hand om vid den tiden. Förstår ni nu vad jag menar? [Församlingen säger: ”Amen.” — Utg.] Följer ni med mig? [”Amen.”] Då är det dags för de sju rösterna i Uppenbarelsen 10 att uppenbaras. Då Boken är avslutad, finns det bara en sak kvar, och det är de sju åskdunderens mystiska röster, som skrevs på Bokens baksida, som Johannes förbjöds att skriva. Låt mig läsa det.

Och jag såg en ängel, en mäktig ängel, komma ner från himmelen, klädd i ett moln: och en regnbåge var över hans huvud, och hans ansikte var som . . . solen, och hans fötter som eldpelare:

Och han hade i sin hand en liten öppen bok . . . (Se, titta nu på det här!) . . . och han satte sin högra fot på havet, . . . sin vänstra . . . på jorden,

Och han ropade med hög röst, som när ett lejon ryter. Och då han . . . ropat, lät sju åskdunder höra sina röster. (Titta!)

Och då de sju åskdundern hade låtit höra sina röster, skulle jag till att skriva, . . .

304 Det var någonting, som sades. Det var inte bara ett ljud. Någonting sades. Han skulle till att skriva.

. . . och jag hörde en röst från himmelen säga till mig: . . .

305 Titta, var rösterna var någonstans, Åskdundern! Inte i Himmelen, på jorden! Åskdundern yttrade sig aldrig från himlarna. De yttrade sig från jorden.

. . . och jag skulle till att skriva, då jag hörde en röst från himmelen, som sa till mig: Försegla (stort F-ö-r-s-e-g-l-a), Försegla de där sakerna, som de sju åskdundern yttrade, och skriv dem inte!

306 Det är på baksidan, då en Bok är färdig. Inte sa han: ”På framsidan.” Han sa: ”På baksidan”, efter att Det är gjort alltsammans, fullbordat. Så de här Sju Åskdunderens röster är det enda, som sitter fast vid Boken, som inte är uppenbarat. Det är inte ens skrivet i Boken.

307 Oj, oj! Jag önskar att jag kunde få det där, att människorna faktiskt kunde . . . Misslyckas inte! Misslyckas inte! Misslyckas inte! Var snälla och gör inte det den här gången! Jag ska till att lämna er. Misslyckas inte! Om ni någonsin har lyssnat, så lyssna!

308 De här Insegeln är på Bokens baksida. ”Och vid den tiden, då den sjunde ängeln ljuder, är alla hemligheterna, som är skrivna i

Boken avslutade.” Och omedelbart stängs Boken, som var öppen och skriven i, ”Guds hemligheter är avslutade.” Och det här är Guds hemligheter: Församlingens bortryckelse och alla de här andra sakerna. ”Hemligheterna är över.” Då den där sjunde ängeln ljuder ut varenda hemlighet, är det över. Låt honom vara vem han vill, vad det än må vara. Guds Ord kan inte svika. Och han sa:

Men vid den sjunde ängels rösts tid, då han ska börja ljuda, ska Guds hemlighet vara avslutad, liksom han har kungjort för sina tjänare profeterna.

³⁰⁹ Alla de där sakerna, som å, att Rom är skökan och alla de protestantiska kyrkorna, samfunden som gör sig till samfund liksom hon, har blivit hennes skökodöttrar. Förstår Ni? Alla de där hemligheterna, som profeterna talade om, kommer att uppenbaras just här i den här yttersta stunden.

³¹⁰ Och då den sjunde ängeln uppstår i den laodiceiska tidsåldern och börjar låta den sanna Basunen ljuda, kommer de inte att tro Det, för att Det är tvärt emot. De kommer förvisso inte att tro på Det. Men det kommer att vara en inspirerad profet, för det finns inget sätt att räkna ut Det.

³¹¹ Människorna försöker räkna ut treenigheten och blir gråhåriga och blir galna. Ingen kan förstå den. De tror fortfarande, att Eva åt ett äpple och alla de där sakerna. För det är tradition, som människorna har hållit fast vid, precis liksom Jesus fann kyrkan.

³¹² Men det kommer tvunget att vara en gudomligt ledd profet, för att Guds Ord ska komma till honom med den sanna tolkningen av Jesu Kristi uppenbarelse. Så då måste det – det måste vara på det där viset. Gud hjälp oss!

³¹³ ”Då han nu ljuder”, är det nu SÅ SÄGER HERREN. Vi har det klart för oss. Då han låter sitt Budskap ljuda, förklarar krig, liksom Paulus gjorde mot de ortodoxa, liksom resten av dem gjorde, liksom Luther, Wesley, emot organisationen. Då han förklarar krig och talar om för dem, att ”De ljuder, och det är inte Sanningen! Och de bedrar människorna!” Då han låter Det Där ljuda, kan man inte misslyckas. Det kommer inte att slå fel, för han kommer att bekräftas av Guds Ord. Man kommer att veta exakt, vad Det är. Och då han gör det, han låter Det ljuda för att kalla ut ifrån Babylon: ”Kom ut ur henne, mitt folk, så att ni inte blir delaktiga i hennes synder!” Gud, sänd honom! Missa det inte!

³¹⁴ Nu ”Då han börjar ljuda, kommer hemligheten att avslutas.” Lägg nu märke till, att då är tiden inne för de Sju Inseglsens röster, i Uppenbarelsesboken 10, att uppenbaras. Förstår ni? [Församlingen säger: ”Amen.” – Utg.] Då Bokens alla hemligheter har slutförts! Och Bibeln säger här, att han skulle avsluta hemligheterna.

315 Då män fordom i andra tidsåldrar har kämpat för Sanningen. De stred för rättfärdiggörelsen. De gick ett tag. Helgelsen! De stred för *det här*, och de stred för *det där*. De stred för *detta*. Vad gjorde de? Vände helt om och organiserade sig in i det, samma sak. Pingstvännerna och baptisterna, presbyterianerna, lutheranerna, varenda en gjorde samma sak, vände helt om och gjorde samma sak.

316 Och Bibeln säger, i Uppenbarelseboken 17, att det var, vad de skulle göra, den gamla skökomodern och hennes döttrar, "HEMLIGHETEN BABYLON". Bibeln säger här, att det skulle vara en av hemligheterna, som skulle vecklas ut. Protestanter, skökor, "som begår andlig otukt", som leder människorna med hjälp av samfund med sin människogjorda läras "missgärningskalk", och drar bort dem ifrån källan fylld med Blod, där den Allsmåktige Gudens Kraft flödar fritt för att uppenbara Jesus Kristus. Det där är sant. Så Gud kommer att stödja Det, och det har Han gjort, och Han kommer att fortsätta. Men då det där sker, är Ordet fullbordat.

317 Nu finns det bara en enda sak kvar, det är Sju Åskdunder, som vi inte känner till. Och det skulle inte ha dundrat förgäves.

318 Gud gör inte någonting bara för att leka. Vi leker och bär oss dumt åt, men inte Gud. Allting hos Gud är "Ja" och "Nej". Han narras inte bara. Han skojar inte. Han menar, vad Han säger. Och Han säger ingenting, utan att det är någonting, en mening med det.

319 Och Sju Åskdunder, just här i Jesu Kristi uppenbarelse, Det är någonting hemlighetsfullt. Säger inte Bibeln, att *Det Här* är "Jesu Kristi uppenbarelse"? Å, då finns det någon gömd hemlighet i Den. Hmm! Vad är Den? De Sju Åskdundern har Den. För Johannes skulle just till att skriva, och en Röst kom ner från Himmelen, som sa: "Skriv Det inte! Utan försegla Den. Sätt sigill på Den! Sätt Den på Bokens baksida!" Den måste uppenbaras. Det är hemligheterna.

320 Nu har vi klarat upp de här sakerna med Den Helige Andes hjälp, som har sagt till oss: "Det var inte äpplen. Det var sexuellt." Han sa oss de här sakerna. Det finns ingen, som kan hålla stånd inför Det. Jag har aldrig sett en predikant i hela mitt liv, som har hållit med om Det. Men jag har frågat dem.

321 Ni vet, i Chicago, då vi stod framför dem, omkring trehundrafemtio predikanter, ni kvinnor här från Chicago, ni var där, hörde om det.

322 Och Herren sa till mig tre kvällar innan, Han sa: "De kommer att gillra en fälla för dig." Han sa: "Stå vid fönstret här, så ska jag visa dig!" Han sa: "Herr Carlson och — och Tommy Hicks kommer att träffa dig i morgon förmiddag, vill gå till frukosten. Och du säger till Tommy att stanna kvar. Men," sa Han, "så här kommer det att se ut. Säg till dem, att de inte kommer att få ha

det där mötet på den platsen, som de tänker på! De kommer att vara på ett annat ställe.” Han sa: ”Var inte rädd! Jag ska vara med dig.” Det är gott nog åt mig.

³²³ Nästa morgon kom herr Carlson, ordförande i Full Gospel Business Men och sa . . . Ringde upp mig och sa: ”Broder Branham, jag vill gå till frukosten med dig.”

³²⁴ Jag sa: ”All right.” (Jag sa: ”Titta, Tommy Hicks är där också.”)

³²⁵ Jag gick ner till Town And Country, och han sa: ”Jaha, broder Branham,” sa han, ”å, det här är en . . .”

Jag sa: ”Tommy, skulle du vilja göra mig en tjänst?”

”Visst, broder Branham.”

Jag sa: ”Jag undrar, om du skulle vilja tala istället för mig?”

Han sa: ”Å, jag — jag skulle inte kunna göra det.”

³²⁶ Jag sa: ”Varför inte? Jag har bara sjuårig folkskola, och jag — jag säger *empire* istället för *umpire*. Förstår du? Jag vet inte, hur jag ska tala till de där. Och det kommer att vara Ministerial Association of Greater Chicago. Hur ska jag kunna tala till dem med min sjuåriga folkskola, Tommy? Du är ju Teologie Doktor.” Jag sa: ”Du skulle veta, hur du skulle tala. Det gör inte jag.”

Han sa: ”Broder Branham, jag skulle inte kunna göra det.”

³²⁷ Jag sa: ”Varför? Jag har gjort dig mången tjänst.” Och jag bara framställde det riktigt rakt på sak.

³²⁸ Och broder Carlson sa: ”Å, broder Branham, han skulle inte kunna göra det.”

Jag sa: ”Varför?”

Han sa: ”Tja, han, . . .”

³²⁹ Jag sa: ”Vet ni varför? Ni vet varför, men ni vill inte tala om det för mig. De har gillrat en fälla för mig.”

³³⁰ Och jag sa: ”Broder Carlson, ni har det där hotellrummet, eller hur, där vi hade den andra banketten?”

”Ja.”

Jag sa: ”Ni kommer inte att få det.”

³³¹ Han sa: ”Nåväl, broder Branham, jag har redan betalat förskott för det.”

³³² Jag sa: ”Jag bryr mig inte om, vad du har. Det kommer inte att vara där. Det där är ett grönfärgat rum. Vi kommer att vara i ett brunfärgat rum. Jag kommer att vara där bak i hörnet. Dr. Mead kommer att sitta till höger. Den där färgade mannen och hans hustru kommer att sitta *här*, och *den-och-den*. Det kommer att sitta en Buddha-präst längst till höger om mig”, och hur de skulle komma att vara klädda.

333 Och jag sa: "Du vet, vad det är, Tommy. Ni. . . The Greater Chicago Ministerial Association kommer att utmana mig ifråga om 'dopet i Jesu Kristi Namn'. Greater Chicago Ministerial Association kommer att utmana mig ifråga om 'beviset på Den Helige Ande', att tala i tungor. De kommer att utmana mig ifråga om 'ormens säd' och ifråga om förkunnelsen om 'nåden'."

334 Tommy tittade bort och: "Barmhärtighet! Du milde!" Han sa: "Jag tror inte, att jag ens vill gå dit."

Jag sa: "Jo, då, kom du bara!"

335 Och nästa dag gav mannen, som hade tagit emot förskottet, honom förskottet tillbaka och sa: "Vi har en orkester. Vi hade bokat in den, och vi glömde det och hade tappat bort den saken. Och vi måste ge det till orkestern, så ni kan inte få det." Och vi gick ut till Town And Country.

336 Vi gick in den där morgonen, och där stod de allesammans. Då jag satte mig ner bakom bordet där bak och väntade, efter att de hade fått frukost, såg jag mig omkring på dem *så där*. Vi åt frukost i ett rum. Kom ut, satte oss ner där, och där var Greater Ministerial Association of Chicago. Jag såg mig omkring på dem. Var och en presenterade sig som Fil. Dr., Jur. Dr., Q.U.S.T. och alla de sortens saker, så där. Jag bara satt och lyssnade till dem, tills de var färdiga. Och broder — broder Carlson reste sig. Han sa: "Mina herrar. . ."

337 Och ni känner Hank Carlson allesammans. Och fråga honom där! Tja, ni har det på band precis här. Om ni vill köpa bandet, finns det här. Pojkarna har det.

338 Han sa: "Mina herrar", sa han, "jag presenterar härnäst för er broder Branham." Han sa: "Ni kanske allesammans är oeniga med honom ifråga om hans Lära, men låt mig säga er en sak! För tre dagar sedan satt vi på ett ställe, och om inte den mannen talade om för mig allting, som har skett den här förmiddagen, så står jag inte här. Han talade om för mig, att ni allesammans tänkte fråga ut honom om hans Lära. Och han talade om för mig, att jag skulle bli tvungen att avlysa det där andra stället och vara här. Och berättade exakt, precis exakt, och här är de." Han sa: "Ni kanske har varit oenig med honom, men jag ska säga en enda sak, han är utan fruktan med det, som han tänker på."

Han sa: "Nu, broder Branham, är ordet ditt."

339 Jag sa: "Innan vi börjar. . ." Jag läste, vad jag gjorde i morse: "Jag var inte olydig mot den himmelska synen." Jag sa: "Låt oss nu klara upp det här! Nu talar ni allesammans om att vara Teologie Doktorer, och jag står här ensam." Jag sa: "Om det är så, vill ni fråga ut mig om dopet i Jesu Namn. Vi ska börja med det först. Jag vill att en av er män tar med sig sin Bibel och står här vid min sida, ifråga om vad som helst, som jag har lärt ut." Jag sa: "Ställ dig här vid min sida och motbevisa Det med Gods

Ord!” Jag väntade. Ingen sa någonting. Jag sa: ”Jag ber, att någon av er män ska komma och stå vid min sida.” Jag sa: ”Vad är det med er? Låt då min rygg vara ifred, om ni är rädda för att stå här tillsammans med mig!”

³⁴⁰ Det var inte mig, de var rädda för, det var denne den Allsmäktige Gudens Ängel. Så att de vet, att om Han i förväg kunde tala om för mig att komma . . . De är ännu mer skärpta, än jag trodde, att de var. De visste bättre än att ställa sig där. Mmm. Ni vet, man har ju ibland varit med de där gångerna också. Men de gjorde det inte. Vad är det för fel, om det är så väldigt, och de vet, att det är så sant?

³⁴¹ Jag har spelat in det på band och överallt annars. Jag är redo att dryfta det på ett kristet sätt med vilken broder som helst. Jag kommer inte att tvista med någon, men jag vill, att man ska komma och motbevisa någonting av Det med Ordet. Inte med sin lärobok, nu. Inte vad Dr. *Den-och-den* eller den helige *Den-och-den* sa. Jag vill veta, vad Gud sa. Det är förutsättningen. Jag vill veta, vad Det Där är. De gör inte det.

³⁴² Titta nu, när tiden är inne för de sju rösterna! Då är tiden inne, då Boken är fullbordad, för de sju rösterna i Uppenbarelsboken 10 att uppenbaras. Lägg märke till det, nu! Lyssna!

³⁴³ Nu ska jag inte hålla er kvar så mycket längre. Jag vet, att jag sliter ut er här. Den är tjugo minuter i tio. [Församlingen säger: ”Nej. Fortsätt!” – Utg.] Lyssna noga nu! Jag vet, att ni står upp, och ni ändrar ställning osv. allesammans. Jag kommer att bli glad, då kyrkan blir i ordning, så vi inte behöver få kramp. Vi kan ta hela dagen till att predika Det.

³⁴⁴ Lägg nu märke till det! Notera det nu! De sju rösterna var åskdunder, explosioner.

Gud, hjälp oss! Om jag har fel, Herre, så förlåt mig!

³⁴⁵ Jag ställer frågan till er. Det lät som en explosion av åska, då den här rösten rungade ut. La ni märke till, att då de Sju Inseglen, som följer på de sju församlingstidsåldrarna, då det Första Inseglet öppnades, att det var ett åskmuller? Då de första Inseglen i Boken öppnades, kom det ett åskmuller. Skulle då inte detta den utvändiga Bokens Första Insegel öppnas på samma sätt? Gud ändrar inte på Sitt program. Låt oss slå upp Uppenbarelsboken 6!

Och jag såg då Lammet hade öppnat ett av Inseglen, och jag hörde som om det var ljudet av ett åskmuller, och ett av de fyra väsendena sa: ”Kom och se!”

³⁴⁶ Nu blev det aldrig ett åskmuller till. ”Och då det sista Inseglet öppnades, blev det plats i Himmelen för en halv timmes tystnad.” Men då det Första Inseglet öppnades, kom det en explosion av åskmuller.

347 Å, församling, skulle det kunna vara så? Är vi så långt framme? Tänk, vänner! Jag hoppas, att det inte är så. Men tänk om det är så! Vad var det där för explosion? Och inför Gud och den här öppna Bibeln, jag ljuger inte. En explosion, som skakade jorden.

348 Och då det Första Inseglet av de sju, som öppnades i Bibeln, kom det bara Ett enda, men en explosion som skakade alltsammans, ett åskmuller. Och om då de Insegel, som var på baksidan, skulle öppnas, skulle det inte bli ett åskmuller också? Jag vet inte. Jag kan inte säga det.

349 Det var ett åskmuller, det Första Inseglet, och Inseglet var ett åskmuller. Basunen öppnades den gången. Och Basunen blåstes vid Pingsten naturligtvis. Jag ska inte gå in på det.

350 Om nu synen var enligt Skriften, den synen som jag talar om, som jag såg förra lördagsmorgonen. Det är en vecka sedan nu. Om, kom nu ihåg det här, om synen var enligt Skriften, så måste den tolkas av Skriften eller en fortsättning på samma Skriftställe. [Broder Branham gör en paus. — Utg.] Jag väntade bara, så att det där sjunker in. Om . . .

351 Det här, som jag har sett, vad det var, vet jag inte, men jag är skrämmd till döds. Är vi bortkastade? Är vi vid änden? Kom ihåg, att den här Ängeln sa, då det här ägde rum, han svor: "Ingen mer tid skulle ges." Jag undrar, om vi verkligen får tag i det här.

352 Man säger: "Tjaa, det verkar som Det skulle explodera . . ." Broder, Han kommer i en minut, då man inte tänker det. Man kommer att höra Det för sista gången.

353 Är Det klart nu? Då det Första Inseglet öppnades, de Insegel som var inuti Boken, de här hemligheterna, som ljud ut: rättfärdiggörelse, helgelse, den romersk-katolska kyrkan, protestanterna! Och när alla deras små strider osv. lämnade de här lösa ändarna i Guds Ord, kommer den sjunde ängeln och samlar ihop dem allesammans och förklarar dem. Förstår ni? Och sedan, då han slutar, yttrar de Sju Åskmullren sig.

354 Då Johannes började skriva, sa Han: "Skriv Det inte! Utan försegla Det!"

355 "Och då det Första Inseglet öppnades" av Inseglen på Bokens insida, öppnades Det med ett åskmuller. Hm!

356 Om det här är ett Skriftställe, kan det bara vara . . . Om något Skriftställe är . . . Vad som helst, som antas vara ur Bibeln . . .

357 Det är precis liksom att man inte kan säga till mig, att det finns någonting sådant som en "skärseld" och sådana saker. Det finns inget Skriftställe i Bibeln, som stöder det. Man kan inte tala om för mig om de här sakerna, liksom boken om Mackabeerna, om vilka det kan vara all right . . . "Och den där fjärde boken om Daniel, där en ängel tog honom i huvudhåret och sa . . . Satte ner honom." Det finns inga sådana saker som någonsin har ägt rum

i Bibeln, som där: "Jesus från Nasaret gjorde en liten fågel av lera, satte ben på den och sa: 'Huit! Flyg iväg, lilla fågel!'" Det är nonsens. Det finns ingenting i Bibeln, som stöder det där. Så det lurar inte . . . Översättarna, Gud såg, att översättarna inte ens skulle lägga till de där lärorna och nonsenset. Var kanske goda människor, mackabeerbröderna. Det var de. Jag säger inte, att de inte var bra människor. Men det var inte enligt Skriften.

³⁵⁸ *Det här är Jesu Kristi fullständiga uppenbarelse. "Ingenting kan läggas till Den eller tas bort ifrån Den."* Och om vi lägger in det där Där, stämmer det inte med resten av Skriften. Det finns sextiosex av den här Bibelns Böcker, och inte ett enda Ord motsäger det Andra.

³⁵⁹ Och om då det här är fortsättningen för de här sista basunernas ljud, rättare sagt de här sista Sju Åskmullren, som kommer fram, hemligheterna, de sista Inseglen, måste Det tävla, rättare sagt stämma med resten av Skriften. Och om de där Första där inne öppnades med en åskmuller-explosion, kommer de Andra, som är på baksidan, också att göra det. Ge akt på vad som händer! Om synen var Skriftelig, då måste den tolkas av Skriften eller en fortsättning av samma Skriftställe.

³⁶⁰ Lagg märke till Uppenbarelseboken 3 och 4: "Sju Åskmuller"! Sju Åskmuller, och lagg sedan märke till 3 och 4, och sedan (vad?) en ed från den där mäktiga Ängeln, att: "Tiden var slut." Då de där Åskmullren, ser ni, lät höra sina röster, då sa Ängeln . . .

³⁶¹ Tänk på det, bara! "En Ängel, klädd i ett moln och med ett regnbågsförbund över sitt huvud." Å, ni vet Vem det där är. "Satte en fot på land och på havet och räckte upp Sin hand och svor, att: 'Då de där Sju Åskmullren lät höra sina röster', att: 'det inte längre skulle vara tid'".

³⁶² Och om verksamheten med Guds hemligheter är fullbordad, tänk om det är de där sju hemligheterna, som kommer fram! Och en i oansenlig liten församling som vår, att den Allsmäktige har kommit och beaktat Sitt folks låga ställning! Ni säger: "Va? Det tror jag inte." Det kanske inte är så. Men tänk, om det är det! Då har tiden runnit ut. Tänkte ni på det? Var seriösa! Det kan vara senare, än vi tror.

³⁶³ De här stjärnorna, som gick in i sin konstellation fordom! Den där Ängeln, som kom och sa: "Liksom Johannes sändes för att avsluta det Gamla Testamentet och för att föra fram presentationen av Kristus, kommer ett Budskap att nysta upp de lösa ändarna och kommer att presentera Messias precis före Hans Tillkommelse, den yttersta tidens Budskap."

³⁶⁴ Lagg märke till, att den mäktige Ängeln svor med en ed, att: "Det ska inte längre vara tid."

³⁶⁵ Jag vill inte uppehålla er för länge. Tänk bara på det här en minut nu!

³⁶⁶ Lyssna nu! Den här Ängeln kom ner från Himmelen. Förstår Ni? De andra, de sju församlingstidsåldrarnas sju änglar, var jordiska budbärare. Men den här Ängeln. . . Hela Budskapet är slutfört. Den sjunde ängeln avslutar alltsammans. Och den här Ängeln kommer inte till jorden. Han är inte en man från jorden, liksom budbärarna till församlingstidsåldrarna. Det där är avslutat. Men den här Ängeln kommer med nästa tillkännagivande. Och en *ängel* betyder en "budbärare". Och Han kommer ner från Himmelen, klädd i den där Ljus-stoden, Molnet, med en regnbåge över Sitt huvud. Och en regnbåge är ett förbund. Det var Kristus, "Med en fot på land och en på havet, och svor, att: 'Det inte längre ska vara tid.'"

Var är vi någonstans, mina herrar? Vad handlar allt det här om? Jag frågar er.

³⁶⁷ De andra änglarna var budbärare, män från jorden. Men den här Ängeln. . . De här som sa: "Till Laodiceas församlings änggel", "Till Efesus församlings änggel", jordiska budbärare, ser ni, män, budbärare, profeter osv. till församlingen.

³⁶⁸ Men Den Här kom inte från jorden. Han kom ner från Himmelen, för hemligheten är helt avslutad. Och då hemligheten är avslutad, sa Ängeln: "Det ska inte längre vara tid.", och Sju Åskmuller lät höra sina röster.

³⁶⁹ Tänk om det är någonting, som ska låta oss veta, hur vi ska komma in i Bortryckelse-Tron! Är det så? Kommer vi att springa, hoppa över murar? Och är det något som ska hända, och de här gamla, skamfilade, usla kropparna kommer att förvandlas? Kan jag leva för att få se det, å, Herre? Är det så nära, att jag kommer att få se det? Är det den här generationen? Mina herrar, mina bröder, hur mycket är klockan? Var är vi någonstans?

³⁷⁰ Låt oss titta på klockan, almanackan för att få se, vilket datum vi lever i! Israel är i Palestina, i sitt hemland. Fanan, Davids sexuddiga stjärna (två tusen år gammal, ja, nästan två tusenfemhundra år gammal), den äldsta flaggan vajar. Israel är tillbaka i sitt hemland. "Då fikonsträdet knoppas, ska denna generation inte dö, ska inte ta slut, förgås, förrän allting är uppfyllt."

Nationer bryter samman, Israel vaknar,
 De tecken, som profeterna förutsa.
 Hedningarnas dagar är räknade, betungade
 med fador,
 "Återvänd, å ni förskjutna, till era egna!"
 Återlösningens dag är nära,
 Människors hjärtan sviktar av rädsla.
 Var fyllda med Anden, era lampor putsade och
 klara,
 Se upp, er återlösning är nära!

Falska profeter ljuger, Guds Sanning de
förnekar,
Att Jesus Kristus är vår Gud.

Ni vet, att det är Sanningen! Ja.

Men vi ska gå där apostlarna har gått.
För återlösningens Dag är nära,
Människors hjärtan sviktar av rädsla.
Var fyllda med Anden, era lampor putsade och
klara,
Se upp, Er återlösning är nära!

³⁷¹ Den kan vara närmare, än man tror, att den är. Det har skrämmt mig. Å, jag har inte gjort nog. Var är vi någonstans?

³⁷² "Det ska inte längre vara tid." Han tillkännager, att tiden är slut. Vad händer? Vad händer? Skulle det kunna vara så nu, bröder? Tänk seriöst! Om det är så, då toppas pyramiden av de Sju Åskmullren.

³⁷³ Minns ni Pyramidbudskapet? Det är Toppstenen. Vad gjorde Den? Den Helige Ande satte locket på individen och förseglade den, då vi lade till till vår tro: rättfärdighet och gudsfruktan och tro osv. och fortsatte att lägga till till den, tills vi fick sju saker. Och den sjunde var kärlek, vilket är Gud. Det är så Han skapar individen och sätter locket på honom och förseglar honom med Den Helige Ande.

³⁷⁴ Så om det är så, har Han sju församlingstidsåldrar, där Han har haft sju hemligheter, som har ljudit ut, och som de stred för att få hämta tillbaka. Och nu kommer Toppstenen för att sätta locket på Församlingen. Betyder Åskmullren det, mina bröder? Mina herrar, är det där, vi är?

³⁷⁵ Junie, jag vill ta din dröm. Titta! Junior såg den här drömmen innan pyramiden någonsin predikades, månader tidigare.

Man säger: "Vad är det med en dröm?"

³⁷⁶ Nebukadnessar drömde en dröm, som Daniel tolkade, berättade om början av hedningarnas tidsålder och när den skulle sluta. Och det har blivit exakt på det sättet. Inte en enda del har slagit fel.

³⁷⁷ Märker ni det? Skriften som . . . Som var på stenarna, jag tolkade Den åt dem. De blev hänförda. Det där är "Guds hemlighet", som inte har förståtts i årtal. Skulle det kunna vara det?

³⁷⁸ Och lägg sedan märke till detta! På något mystiskt sätt plockade vi ur luften upp ett vasst verktyg, som öppnade locket. Och där inne fanns vit granit, men Den tolkades inte. Där fanns inga bokstäver. Jag tolkade inte Det, Junior. Jag tittade bara på Det och sa till bröderna: "Titta på Det Här!" Och det där har uppfyllts i kväll.

379 Och medan de studerade Det Där, smög jag mot väster. Varför? Kanske för att förstå tolkningen av det, som står skrivet i toppen på Det Här. Skulle det kunna vara så?

380 Och De Där explosionerna här om förmiddagen, som skakade om mig så, att jag for upp i luften, lika högt som den här byggnaden, den där formationen av Änglar, sju Änglar i form av en pyramid. Är det de där Åskmullren som kommer fram? Skulle det kunna vara det?

381 Allt det här är tolkat. Enligt hans dröm var det fullbordat alltsammans. Enligt Guds Ord kommer den sjunde budbäraren att slutföra det, det sjunde Budskapet kommer att vara avslutat, och sedan de Sju Åskmullren. Och han såg att toppstenen rullade omkull.

382 Vilket många människor inte ens vet, att det finns Sju Insegel, som ska uppenbaras. Jag har läst många mäns böcker om Uppenbarelseboken, hörde aldrig talas om Det. De hoppar över Det Där. Men det har sagts till er, att Det finns där.

383 Jag vet inte vad det är. Skulle det kunna vara det där? Gud, var barmhärtig mot oss! Om det är så, är vi i en allvarlig stund. Bara en minut nu, titta! Om det där är så, och hemligheten, som var skriven på de här stenarna, är avslutad.

384 Jag är glad att få sitta i en församling med gudfruktiga människor, som Gud kan ge en dröm till. Jag är glad över att få tala om för de här männen och kvinnorna, som går till Juniors församling, och till den här församlingen, till broder Neville och dem, att det sitter människor i den här församlingen, och Bibeln säger: "De skulle drömma drömmar i den yttersta tiden." Och här är det. Och titta på det, det stämmer med Ordet.

385 Utan att jag visste någonting om det, kom en explosion, och här kom sju Änglar från Evigheten. Jag sa: "Herre, vad vill du att jag ska göra?" Det sades inte. Jag kanske måste fara dit först för att ta reda på det. Jag vet inte. Det kanske inte ens är så. Jag vet inte. Jag säger bara: "Tänk om det är så?" Om det är enligt Skriften, låter det väldigt nära det. Tycker ni inte det?

386 Titta! Så titta, toppstenen tolkades inte. Förstår ni? "Far västerut, och kom tillbaka!" Eller är det det här, att det är de här sju Änglarna i den här konstellationen, som kom till mig?

387 Och när jag möter er på uppståndelsens Dag, kommer ni att få se, att jag inte ljuger. Gud, min Domare!

388 Eller är det här den där andra höjdpunkten, som jag talade om här om dagen? Är det om något, som kommer fram för Församlingen? Jag vet inte. Jag skulle kunna stanna kvar vid det där lite grann, men jag ska gå vidare.

389 Kan det vara så att det mäktiga åskmullret, eller den sjunde Ängeln av de sju, i konstellationen, den sjunde perioden i konstellationen, deras pyramid som var gjord i en form (tre på

en sida och en på toppen), och de föll ner från Evigheten? Skulle det kunna vara så?

³⁹⁰ Är det här Åskmullrens hemlighet, som kommer att hämta tillbaka Toppstenen? Som ni vet, sattes aldrig toppen på pyramiden. Toppstenen har inte kommit än. Den har förkastats. Skulle det kunna vara så, bröder, systrar?

³⁹¹ Eller är det här det där Tredje Rycket, som Han sa till mig för tre eller fyra år sedan?

³⁹² Det Första Rycket, kommer ni ihåg, vad som skedde? Jag försökte förklara det. Han sa: "Gör inte det!"

³⁹³ Det Andra Rycket, Han sa: "Försök inte!" Och jag ryckte i alla fall. Minns Ni? Ni minns allesammans. Det är på band och allting.

³⁹⁴ Och sedan sa Han: "Nu kommer ett Tredje Ryck, men försök inte förklara Det!" Ser ni hur jag närmade mig Det Här i kväll? Jag vet inte. Men jag känner mig skyldig att säga någonting till min församling. Ni får dra er egen slutsats.

³⁹⁵ Kommer nu det här att vara hemligheten, som skulle öppnas, som skulle hämta Kristus, hämta en Kraft till Församlingen? Förstår ni? Vi har redan . . .

³⁹⁶ Vi tror på omvändelse, att bli döpta i Jesu Kristi Namn. Vi tror på att ta emot Den Helige Ande. Vi har tecken, under, mirakel, tungotal och de saker, som den tidiga Församlingen hade. Och uppriktigt sagt har det gjorts mer, precis här, än vad som står skrivet i Apostlagärningarna, i denna enda lilla grupp människor, denna vår lilla, lilla verksamhet här. Hur är det över hela världen? Förstår ni? Mer än det, som är skrivet i Apostlagärningarnas Bok, av samma slag! Döda som har uppstått! Kom ihåg att det bara var omkring tre döda personer, som uppväcktes av Jesus Kristus. Och vi har fem registrerade i läkares register. Förstår ni?

³⁹⁷ "De gärningar som jag gör, mer än detta ska ni göra." Jag vet att King James säger "större", men man kan inte göra någonting större. Mera av det! Han var i en Person då, Han är i hela Församlingen nu. Förstår ni? "Mer än detta skall ni göra, för jag går till min Fader."

³⁹⁸ Om det här är det Tredje Rycket, då ligger det en stor verksamhet framför. Jag vet inte. Jag kan inte säga det. Jag – jag vet inte.

³⁹⁹ Titta! Tredje Rycket, låt oss stanna vid det en minut! I synen var de första, som flög, små budbärarfåglar. Det där var, då vi först satte igång. Det växte, från att bara ta en person i handen.

⁴⁰⁰ Och minns ni, vad Han sa till mig? "Om du vill vara uppriktig, ska det ske, att du ska få veta själva hemligheten i deras hjärta." Hur många minns det som tillkännagavs härifrån och över alla nationer? [Församlingen säger: "Amen." – Utg.]

Och hände det? [”Amen.”] Exakt. Då sa Han: ”Frukta inte. Jag ska vara med dig.” Förstår ni? Och det ska fortsätta.

⁴⁰¹ Nu var det Första Rycket pyttesmå fåglar, som flög. De fortsatte för att hålla tiden, möta Herrens Tillkommelse, det första Budskapet.

⁴⁰² Den Andra gången, hjärtats hemligheter. Från att ta en person i handen och bara stå där och säga, vad de hade, nästa gång avslöjade det deras synder och talade om för dem, vad de skulle göra. Och ma- . . . Är det riktigt? [Församlingen säger: ”Amen.” – Utg.] Då skedde det där, fullkomligt, precis som Gud sa det. Och ni är vittnen, och det är världen också, det är församlingen också.

⁴⁰³ Då jag sa: ”Jag såg en Ängel, och det var en smaragdgrön Eld, som brann.”, skrattade folk och sa: ”Billy, sköt dig själv!” Kamerans magiska vetenskapliga öga tog Den. Jag ljög inte. Jag talade om Sanningen. Gud bekräftade.

⁴⁰⁴ Jag sa: ”Mörker överskuggar. Det är döden, svart. Och *Det Här* är vitt. Det ena är Livet, det andra är döden.” Och där är den, på bilden *där* bak. På . . .

⁴⁰⁵ Som George J. Lacy — Lacy sa, ”Den här kamerans mekaniska öga tar inte in psykologi.” Följer ni med mig? [Församlingen säger: ”Amen.” – Utg.]

⁴⁰⁶ Lägg märke till de första små, som flög, handen! De andra var större, vitare, duvor. Den Helige Ande uppenbarade hjärtats hemligheter. Och de tredje, som flög, var Änglar (inte fåglar), Änglar. Och det där är ändens tid, det är alltsammans. Kommer det här att vara tiden, broder? Är det här tiden?

⁴⁰⁷ Lyssna nu riktigt noga och misstolka inte det här. Jag vill fråga er en sak.

⁴⁰⁸ Låt oss gå tillbaka bara en minut! Församlingen vet, att det är sanningen. Den vetenskapliga världen vet, att det är sanningen. Och människor sitter här inne i kväll, och många lever fortfarande, som stod här vid floden då den där Rösten uttalade det där och sa: ”Liksom Johannes sändes ut med ett budskap om den första tillkommelsen, så är det här det andra Budskapet om den andra Tillkommelsen.” Minns ni? [Församlingen säger: ”Amen.” – Utg.]

⁴⁰⁹ Och om Det är fullbordat, vad gjorde Johannes? Johannes var den, som sa: ”Se, där är Guds Lamm, som tar bort världens synd. Det där är Han.” Är stunden inne, har den kommit, mina bröder? Jag säger inte att den har det. Jag vet inte. Men jag frågar er. Jag vill att ni ska tänka. Eller, kommer det här att vara den tid, då det åter kommer att bli: ”Se Guds Lamm!”?

⁴¹⁰ Eller, tiden i Malaki 4, ”Att återföra barnens hjärtan tillbaka till våra fäders Tro”? Kommer det att vara en sådan explosion, som kommer att — som kommer att göra så mäktiga saker, att den

kommer att ställa in Församlingen, som har varit lutande och inte kan förstå Guds hemligheter osv.? Då de ser den mäktiga explosionen svepa fram, kommer den att vända deras hjärtan tillbaka till Fadern, som Bibeln sa, att den skulle göra? Eller, var det det här Budskapet, som redan har passerat, som borde ha gjort det? Jag vet inte.

411 Det här är tecknet på den yttersta tiden, mina herrar. Eller är det tecknet på att den är över? Det ser väldigt bibliskt ut för mig. Jag vet inte. Det var de där Änglarna. Det var en explosion, som ett åskmuller, som skakade hela jorden. Gud vet, att jag säger sanningen.

412 Kom bara ihåg, att någonting kommer att hända. Jag vet inte, vad det är. Men skulle det kunna vara så här? Orsaken till, att jag säger det här, gör er redo! Låt oss be! (Be hur?) Inta vår plats i Hans troendes armé och göra oss redo, för det kan vara senare, än vi tror.

413 Ni känner mig, och jag har ännu aldrig sagt er en lögn, så långt jag vet. Och liksom Samuel sa till dem: "Har jag någonsin sagt er något i Herrens Namn, som inte har inträffat?" Nu säger jag det till er nu. Jag vet inte, vad det här är. Jag kan inte säga, vad det här är. Jag vet inte. Men jag ska säga er Sanningen. Jag är rädd. Som er broder har jag varit rädd ända sedan i lördags.

414 Det kan vara den yttersta tiden. Det kan vara dags för regnbågarna att svepa över himlen, och ett tillkännagivande från himlarna, som säger: "Det är inte tid längre." Om det är så, så låt oss förbereda oss, vänner, på att möta vår Gud. Det finns gott om Mat, som har lagts in nu. Låt oss utnyttja den! Låt oss använda den nu! Och tillsammans med mig, från denna plattform ropar jag till Gud: "Herre Jesus, var barmhärtig mot mig!" Jag har försökt att leva så gott jag kunnat. Jag har försökt att föra fram Budskapen så gott, som jag kunnat, från Guds Ord. Gud känner mitt hjärta.

415 Men då den där konstellationen av Änglar svepte över marken, blev jag förlamad. Jag kunde inte ens känna, under en lång tid. Det kändes till och med en lång tid senare, när jag försökte gå genom rummet, ända från min ryggmärg, och upp och ner i halsen, var jag liksom helt förlamad, och ingen känsl. Jag kunde inte känna något i mina händer. Jag var förvirrad hela dagen. Jag – jag gick bara in i rummet och satte mig ner.

416 På söndagen kom jag ner hit för att tala, och jag – jag försökte skaka av mig det genom att tala. På måndagen var det där igen. Och det är här nu.

417 Och jag vet inte. Jag vet inte, mina herrar. Jag är bara ärlig mot er som mina bröder. Jag vet inte. Är det – är det dags? Är verks- . . . , hemligheten helt avslutad? Är ljudandet över? Är det verkligen de där Sju Åskmullren, som ska säga någonting, så att den lilla gruppen, som är samlad, ska få en Bortryckelsetro för att

försvinna i Borstryckelsen, då Han kommer? ”För vi kommer att förvandlas”, lika snabbt som de där Änglarna kom, ”i ett nu, på ett ögonblick, och kommer att ryckas upp tillsammans med dem, som hade sovit, för att möta Herren i luften.”

Min bön är:

418 Gud, om det här är så, jag vet inte, Herre. Jag berättade det just för församlingen. Om det är så, Herre, så gör våra hjärtan redo! Gör oss redo, Herre, för den stora stunden, som all tidens historia, alla profeter och visa har väntat på, den tiden! Herre, jag vet inte vad jag ska säga. Jag skulle vara rädd för att säga: ”Kom inte, Herre.” Jag skäms över mig själv, när jag tittar och ser världen i det tillstånd den är, jag har inte gjort mer, än vad jag har gjort åt det. Jag skäms över mig själv. Om det finns en morgondag, Herre, så smörj mitt hjärta! Smörj mig mera, Fader, så att jag kan göra allt jag kan för att föra andra till dig. Jag är din.

419 Jag känner mig som Jesaja, i templet den där dagen, då han såg Änglarna flyga fram och tillbaka med vingar över Sina ansikten och över Sina fötter, och de flög med vingar: ”Helig, helig, helig!” Å, så den där unge profeten skakades! Han började bli litet äldre. Och när han såg det där, trots att han hade sett syner, skrek han: ”Ve mig!”

420 Fader, kanske kände jag något liknande det där, då jag såg de här Änglarna här om kvällen, rättare sagt här om morgonen. Ve mig, för jag är en man med orena läppar, och jag bor bland orena människor. Och, Fader, rena mig!

421 Och här är jag. Sänd mig, Herre, vart det än är! Och jag står i den här predikstolen, där jag har varit i trettio år. Om det finns något, Herre, som du vill att jag ska göra, så är jag här. Jag är redo, Herre. Men må jag finna nåd i dina ögon! Jag ber ödmjukt.

422 Jag ber för den lilla hjord, som Den Helige Ande har gjort mig till tillsyningsman för, för att ge dem mat. Och jag har gjort allt, som jag vet, hur jag ska göra, Herre, för att mata dem med Livets Bröd. Som i den där synen för många år sedan, där den där stora ridån låg i Västern och ett berg av Livets Bröd, den lilla boken, ”*Jag var inte olydig mot den himmelska synen.*” Och här sker alltsammans, uppenbarat rakt i ansiktet på oss.

423 Du är Gud, och det finns ingen annan än du. Ta emot oss, Herre! Förlåt oss våra synder! Jag omvänder mig från all min otro, från all min missgärning. Jag vädjar på Guds altare.

424 Liksom jag kommer ikväll med den här lilla församlingen framför mig, flyttar vi ifrån den här byggnaden i tronen, i borttryckelse, ”liksom vi sitter tillsammans på himmelska platser” runt Guds Tron. Våra hjärtan har varit varma många gånger, för de saker som vi har sett dig göra och avslöjat dina hemligheter för oss. Men, Herre, i kväll är jag helt utmattad. Ve mig!

425 Och — och Jakobs, när han såg de här Änglarna komma nerför stegen och gå tillbaka, sa han: ”Det här är en fruktansvärd plats, ingenting annat än Guds hus.” Och där grundades Betel.

426 Gud, människorna förstår inte det där. De tror, att det skulle bli så mycket fröjd. Men, Herre, vilken matthet, vilken fruktansvärd sak för en mänsklig varelse att komma i Närheten av en stor, mäktig Varelse från Himmelen!

427 Jag ber om förlåtelse för min lilla församling här, som du skickade ner mig till för — för — för — för att leda och vägleda den. Välsigna dem, Herre! Jag gjorde som synerna och drömmarna osv. har sagt, så, så gott jag vet. Jag har lagt in all den Mat, som jag vet hur, åt dem, Herre. Vad det än är, Herre, så är vi dina. Vi överlämnar oss i dina händer, Herre. Var barmhärtig mot oss! Förlåt oss! Och låt oss vara dina vittnen så länge, som vi är på jorden! Sedan, då livet är slut, ta emot oss uppe i ditt Rike! För vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

428 Varenda en av er, rena hela ert hjärta! Lägg allting åt sidan, varenda tyngd, håll den ur vägen för er! Låt ingenting bekymra er! Var inte rädda! Det finns ingenting att vara rädd för. Om Jesus kommer är det en mycket. . . Det är det ögonblick som hela världen har suckat och ropat efter. Om det är någonting som bryter fram nu, för en — en ny ankomst, en ny ankomst av en ny gåva eller någonting, kommer det att bli underbart. Om det kommer tid för att uppenbarelsen av de Sju Åskmullren ska uppenbaras för Församlingen, hur jag ska gå, vet jag inte. Jag har bara sagt vad jag såg. Oj, oj, vilken tid! Det är allvarliga och högtidliga tankar.

429 Och om det skulle vara dags för mig att gå, så är jag din, Herre, jag är din. När du är färdig, så kom, Herre Jesus!

430 Var det än må vara, eller vilken tid det än må vara, så är jag Hans. Jag säger inte att jag önskar att gå bort, det gör jag inte. Jag har en familj att uppfostra. Jag har Evangeliet att förkunna. Men det där är enligt Hans vilja, inte min. Det där är Hans vilja. Jag vet inte.

431 Jag talar bara om för er, hur det är. Vad det än är, kommer Gud att låta det ske. Men jag berättar för er vad jag såg och vad som hände. Vad det betydde, vet jag inte. Men, mina herrar, skulle det här kunna vara slutet? Hm!

432 Människorna är närvarande nu, de sex personer som hade dessa drömmar. Är det inte märkligt att det inte var sju? Är det inte mycket märkligt? Att sex ledde rätt fram, och sedan den där synen, omedelbart. Personerna är här. Broder Jackson här var en, broder Parnell var en till, syster Collins var en till. Syster Steffy var en till, broder Roberson var en till och broder Beeler var ännu en. Och den himmelske Fadern vet, att det inte var en enda till, som hade med det att göra. Och vid slutet av det där, den sjunde. . . Som var syster Steffy, bröt synen omedelbart fram.

Förstår ni? Förstår ni, varför jag far? Förstår ni varför jag måste fara? Jag måste göra det.

⁴³³ Och, vänner, se inte på mig. Jag är er broder. Bry er inte om mig, för jag är bara en dödlig. Jag måste dö som alla andra. Lyssna inte på mig, utan lyssna på vad jag har sagt! Det jag har sagt är Budskapet. Bry er inte om budbäraren, ge akt på Budskapet! Håll inte ögonen på budbäraren, utan på Budskapet. Det som Det sa, det är Det som ni ska titta på.

⁴³⁴ Och Gud hjälp oss, är min bön. Jag avskyr . . . Jag ville inte komma och berätta det här för er, men jag ville inte undanhålla er någonting.

⁴³⁵ Så långt jag nu vet, så låt mig berätta det för er! Så vitt jag vet, kommer jag att åka till Tucson inom de närmaste två eller tre dagarna, onsdag morgon. Jag kommer inte att åka till Tucson för att predika. Jag åker inte dit för att predika. Jag åker till Tucson för att få in min familj i skolan och sedan bli en vandringsman.

⁴³⁶ Jag ska fara upp till Phoenix, för att hålla den där lilla raden av möten, som förmodligen bara kommer att vara små Budskap runt omkring. Och — och sedan, kanske, jag. . .

⁴³⁷ Jag tror, att de vill, att jag ska predika på konferensen en kväll. De sa aldrig något om det, de sa bara, att jag skulle vara där. Ser ni, det låter inte särskilt bra, tycker jag.

⁴³⁸ Och jag har ett ord, SÅ SÄGER HERREN, till broder Shakarian också. Mmm. Jag vet inte vad han kommer att göra åt det, men jag har ett ord att säga till honom. Jag vet inte vad han kommer att göra. Det är upp till honom. La ni märke till den sista *Voice*? Det är meningen att det inte ska vara en organisation, men de kungjorde sin trosbekännelse. En organisation, då kommer jag att ramla bort. Jag står utanför sådant.

⁴³⁹ Nu måste förmodligen broder Arganbright och broder Role, en Washington-diplomat under sju presidenter, vara i Afrika. Och broder Role, och jag och broder Arganbright kommer att fara till Afrika genast, för några möten nere i Sydafrika och Tanganyika, tillsammans med broder Boze. Och vidare ner igenom, och förmodligen upp genom Australien, och den vägen tillbaka, om inte Herren gör någonting annat. Men innan jag far, kommer jag tillbaka hit.

⁴⁴⁰ Sedan, då jag kommer tillbaka därifrån, om Gud inte har talat till mig på något annat sätt, kommer jag att ta med familjen och resa upp till trakten av Anchorage i Alaska. Det här är sydväst, det där kommer att vara nordväst. Och sedan låta dem stanna där hela sommaren, då det är så varmt nere i Tucson att det bränner skinnet av en. Jag tror inte att de skulle kunna stå ut med det. De skulle få så mycket hemlängtan och bli så modfälda! Vi säljer inte stället. Det står kvar där, med möblerna i huset. Jag vet inte, vad jag ska göra.

441 Sedan, då sommaren är över, om Herren vill, vill jag lämna Alaska, och komma ner till Denver, i centrala västern; sydväst, nordväst, centrala västern, och ropa: "Å, Herre, vad vill du, att jag ska göra?"

442 Under tiden däremellan kommer alla Budskap, så vitt jag vet, som ska predikas, att vara just här, i det här tabernaklet. Det är här, ljudbanden kommer att vara. Det är här, som högkvarteret är.

443 Och jag har inte för avsikt att stanna kvar med min familj i Västern. Jag kommer att söka, tills jag finner, vad Gud vill att jag ska göra.

444 Om det här året inte räcker till, så kommer jag nästa år, utan vatten eller mat, att gå ut i öknen, och jag ska vänta, tills Han kallar mig. Jag kan inte fortsätta så här. Man måste bli desperat. Man måste komma dithän, att man vill veta, vad som är Guds vilja. Och hur kan man göra viljan, om man inte vet, vad som är viljan?

445 Jag far omkring på grund av den där bakgrunden med synerna, "Vad man gjorde". Förstår ni? Går omkring som missionär och evangelist, tills den där kallelsen kommer. Minns ni den första, då vi la den där hörnstenen? "Gör en evangelists arbete!", sa Han. Han sa inte: "Du, var en evangelist!" Utan: "Gör ens arbete!", kanske tills tiden kommer för någonting annat, en ny förändring av arbetet. Kan vara någonting annat. Jag vet inte.

446 Älskar ni Honom? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] Var riktigt säkra på det! Var riktigt säkra på det, de som älskar Herren!

De, som väntar på Herren, ska förnya sin styrka,

De skall stiga upp med vingar liksom en örn,
De ska springa och inte bli bli trötta, gå och inte svimma.

Åh, lär mig, Herre, lär mig, Herre, att vänta.

Jag älskar Honom. Jag vet att ni också gör det. I morgon kväll, nu . . .

447 Jag tror att jag har gjort det riktigt klart. Har jag det? [Församlingen säger "Amen." — Utg.] Så tydligt som jag vet, hur jag ska göra det, det där är allt jag vet. Det där är allt jag vet, vad jag ska säga. Och om det uppenbaras för mig någonting, ska jag snabbt berätta det för er. Jag vet att ni är intresserade av att få veta. Jag är intresserad av att få veta. Jag vet inte, vad det betydde. Jag vet inte, vart — vart jag är på väg. Jag — jag vet inte, vad som kommer att hända. Jag — jag är bara . . . Det enda jag vet, är att jag bara är på väg genom Guds nåd. Så Han kanske berättar det för mig, då jag kommer dit. Men min roll nu är att gå vidare. Och jag kanske inte är där i två veckor, innan

jag kommer att vara någon annanstans och kanske tillbaka här. Det är riktigt. Jag vet inte. Men jag är . . .

448 Den där synen hade min fru och mina barn med i det där. Och saken var just den, att jag var i en täckt vagn. Och den minut, då jag gick in där, befanns det, att jag var i min stationsvagn. Och det är så vi reser om ett par dagar, utan att veta vart vi far, utan att veta vad vi ska göra, då vi kommer dit, bara fara.

449 Gud är underlig för oss, för Hans vägar är omöjliga att förstå. Han vill ha lydnad.

”Vart är du på väg?”

”Det har du inte med att göra. Fortsätt bara att gå.”

”Vad vill du att jag ska göra, Herre?”

450 ”Det är ingenting för dig. Följ mig, du.” Mmm. Mmm. ”Fortsätt bara att gå.”

”Var ska jag stanna?”

”Vad betyder det för dig? Fortsätt bara att gå.”

Så här går jag i Jesu Kristi Namn. Mmm. Amen.

Jag älskar Honom, jag älskar Honom
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

Jag . . . (Han är mitt liv.) Jag . . . (Allt jag har
levat för!)
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

451 Mina herrar, är det dags nu? [Broder Branham och församlingen nynnar tillsammans hela refrängen *I Love Him* — Utg.] Och medan vi sjunger den igen, skaka hand med någon bredvid dig! Säg: ”Broder, syster, be för mig. Jag ska be för dig.”!

Jag

452 Be för mig, broder Neville! [Broder Neville säger, ”Jag ska göra det, broder. Du ber för mig, broder! Tack!”] Riktigt uppriktigt! [Någon säger: ”Gud välsigne dig, broder Branham!”] Be för mig, broder! Be för mig, syster! Be för mig!

. . . mig
Och köp- . . .

453 Be, be för mig, . . .? . . . Be för mig, . . .? . . . Be för mig, . . .? . . . Be för mig!

. . . Golgatas träd.
För jag . . .

Låt oss nu räcka upp våra händer till Honom!

. . . Jag älskar . . . (Verklig kärlek!)
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

Ja, jag . . . (av hela mitt hjärta!)

⁴⁵⁴ Du följer med, broder Neville. Jag går tillbaka. Meddela tiden för mötet!

ÄR DETTA TECKNET PÅ ÄNDEN, SIR? SWD62-1230E
(Is This The Sign Of The End, Sir?)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på söndag kväll den 30 december 1962 i Branham Tabernacle i Jeffersonville i Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org